

Вічний Скарб

www.lifesource.com.ua

ВІЧНИЙ ДРУГ

Артур Максвелл

Таку близьку, міцну дружбу Він пропонує всім, хто вірить у Нього. Він може стати і вашим Другом. «У поведінці будьте не грошолюбні, задоволені тим, що маєте. Бо Він сказав: Я тебе не покину і не відступлю від тебе!» (Євр. 13:5). І немає жодних причин, щоб не прийняти запевнення в Його постійній присутності з вами й уважній турботі.

Така обіцянка була дана Господом Якову в досить сумний момент його життя, коли він залишився на самоті. Він утік з рідного дому, згрішивши проти

Прийняття Ісуса як особистого Спасителя може знаменувати початок дружби тривалістю всю вічність.

«Ви друзі Мої», — говорив Він Своїм учням (Івана 15:14). Не слуги, а друзі. Це ще більше дивує, якщо взяти до уваги, що Він був Володарем небес, лише зодягнувшись в людське тіло, а вони, Його учні, — лише рибалки, збирачі податків тощо. Незважаючи на величезну різницю в походженні, Він знаходив радість у спілкуванні з ними й довіряв їм. «...Виявив любов до Своїх, — тих, що в світі, — до кінця полюбив їх» (Івана 13:1).

свого брата Ісава. Він, звичайно, не без підстав припустив, що Бог попросився з ним назавжди й викреслив його зі списку Своїх друзів. Але тієї ночі він побачив сходи, що з'єднували землю з небесами, і ангелів Божих, які «сходять і сходять» по них. У такий спосіб Бог дав йому зрозуміти, що не пориває з ним. Гріхозна проблема могла би бути розв'язана завдяки любові Бога й щирому покаяттю. І Бог сказав до нього: «І ось Я з тобою, і буду тебе пильнувати скрізь, куди підеш, і верну тебе до цієї землі, бо Я не покину тебе, аж поки не вчиню, що Я сказав був тобі» (Бут. 28:15).

Продовження на с. 2 ►

Несправедливість: як бути?

Часто можна почути, як люди скаржаться на те, яким несправедливим до них буває життя. Ми можемо по-різному реагувати на такі скарги, але якщо серйозно замислитися над своїм буттям, то, напевно, і самі знайдемо, на що поскаржитися.

3

Фундамент щирого прощення

Що легше — просити пробачення чи прощати? На це запитання відповідають по-різному. Хтось вважає, що набагато складніше визнати свою помилку, придушити своє «я», набратися сміливості й сказати постраждалій особі: «Пробач мені, будь ласка».

4

Апологети небесної Істини

Існує чимало істин Святого Письма, які викликають палкі дискусії серед християн. Утім, можливо, комусь не дає спокою думка: «А чи варто взагалі захищати вчення Всемогутнього Бога?»

5

Біблія про татування й пірсінг

6

Позитивне телебачення

7

ГУСИТСЬКИЙ РУХ... І УКРАЇНА

Факти історії гуситського руху добре відомі багатьом читачам; ці факти беззаперечні й не викликають жодного сумніву.

8

Нінія

9

Долиною смертної темряви

10

Сімейний відпочинок на природі — запорука гармонії в сім'ї

Ми обираємо свою половинку й одружуємося з надією на щастя. Переважна частина весільних побажань стосується радості й благополуччя. І сім'я справді здатна принести набагато більше, ніж очікуєш на початку шляху.

11

Не сомневайся

Господь наш мир создал прекрасным,
Как чудно все Он сотворил,
Но появился грех ужасный
И все на свете исказил.
А человек — создание Божье —
Стал сомневаться вдруг во всем,
Так правду стал он путать с ложью,
Не различать добро со злом.
Но есть мерило — Божье Слово,
В Нем все написано для нас,
Вникай в него и твердо следуй,
К тебе звучит ведь Божий глас.
А если будешь ты без силы,
Тебя Он на руки возьмет.
Ему доверься без сомненья,
Господь тебя не подведет.
Нам трудности даны во благо,
Чтоб наш характер исправлять,
Хотя порой бывает больно,
Учись прощать, а не роптать.
Ты лишь в мольбе склони колени,
И Бог даст силы побеждать.
Поверь, что раны лечит время,
А Бог поможет устоять.
Проси у Господа терпенья,
Недолго нам осталось ждать,
Господь достоин прославления,
Он скоро к нам придет опять,
Чтоб в Царство Славы нас забрать.

■ Л. Дьякова

Мудрість

● *Бог открывает врата небес всем, кто открывает Ему свое сердце.*

● *Быть мудрым — значит знать, когда нужно сказать то, что думаешь, а когда нужно думать, что сказать.*

● *Вера у нас, может быть, и маленькая, зато Бог большой.*

Вдячність

Коли ваше серце сповнене вдячності, будь-які події в житті можуть привести вас до дивовижних відкриттів.

Одного разу молода жінка на ім'я Ренгетсу звершувала паломництво й надвечір із заходом сонця прийшла в село. Вона звернулася до місцевих жителів із проханням зостатися в когось на ніч, але ніхто не прийняв її. Ніч була холодною, жінка залишилася без притулку й без вечері. Вона почувала в полі, під вишнею. Опівночі, тремтячи від холоду, вона прокинулася й побачила прекрасну картину: на тлі весняного нічного неба квіточки з цвіту вишні усміхалися туманному місяцю. Жінка встала й подивилася в бік села: «Ці люди не надали мені притулку, але завдяки їм я побачила незвичайної краси видовище!» Вона щиро подякувала людям, які відмовили їй, адже інакше вона б спала під звичайним дахом і не пережила б тієї прекрасної миті. Приймаючи це як дарунок, вона була вдячна Богові за цю красу!

Життя чудове, і кожна мить — це подарунок для нас. Але часто ми настільки зайняті своїми думками, що не зауважуємо нічого навколо, хіба що тільки погане. Нам слід навчитися навіть у негативних, як це нам на перший погляд здається, моментах бачити позитив і дякувати Господу за всі Його благодіяння!

◀ Початок на с. 1

Артур Максвелл

ВІЧНИЙ ДРУГ

Більше тисяч років потому Ісус повторив цю обіцянку, уподібнивши Себе до пастуха з отарою овець. «Мої вівці слухаються Мого голосу, і Я знаю їх, і вони йдуть за Мною, і Я даю їм вічне життя, і вони не загинуть повік, і ніхто не забере їх з Моїх рук» (Івана 10:27, 28).

Коли поруч з отарою перебуває пастух, то ніякий дикий звір або хижий птах не зможуть безперешкодно вкрасти вівцю. Так само Ісус пильнує Свою отару. Коли Він поруч, жоден ворог не може заподіяти ніякої шкоди навіть найбільш слабкому й безпомічному з Його друзів. І Він буде поруч дуже-дуже довго. Завжди.

Таке запевнення у вічній дружбі не стає менш реальним і менш дорогоцінним через те, що Ісус більше не ходить по землі, як двадцять століть тому. Хоч зараз Він на небесах, «сів праворуч Бога» (Євр. 10:12), не можна стверджувати, що Він не знає, що відбувається на нашій планеті. Він знає все про кожного зі Своїх послідовників. А оскільки Він все знає, любить нас і «перебуває вічно», «тому, будучи завжди живим, Він може завжди спасати тих, що приходять до Бога через Нього, аби заступатися за них» (Євр. 7:24, 25).

Тут Ісус з'являється перед нами в образі священика, «вірним Первосвященником», що служить у небесному святилищі. Автор послання говорить: «Тому треба було Йому в усьому уподібнитися братам, аби бути милосердним і вірним Первосвященником перед Богом, для убагання за гріхи людей. Бо в чому Сам постраждав, будучи випробовуваним, Він може допомогти і тим, що переносять випробування» (Євр. 2:17, 18).

Таким чином, вознісшись на небо, Ісус не розірвав зв'язку з людством і не забув про всі його проблеми. Навпаки, Він тепер перебуває в кращому становищі, ніж будь-коли, щоб надати нам допомогу. Оскільки Йому Самому довелося багато страждати, можна бути впевненими в тому, що Він співчуває й нашим стражданням. Він Сам стикався зі спокусами, тому ми можемо бути впевнені, що Він допоможе й нам перебороти їх.

«Отож, маючи великого Первосвященника, Який пройшов небеса, — Ісуса, Божого Сина, — тримаймося визнання. Тому приступаймо сміливо до престолу благодаті, щоб одержати милість і знайти благодать для своєчасної допомоги» (Євр. 4:14, 16).

Ісус усім серцем прагне бути щирим Другом для Свого народу й зали-

шається Ним. Він не змінюється з роками. Його любов, як і раніше, сильна, Його розуміння настільки ж досконале, Його симпатії до нас настільки ж глибокі й щирі сьогодні, як і в давні часи. Він готовий всім нам допомогти.

У Книзі Приповістей ми читаємо: «Правдивий друг любить за всякого часу, в неолі ж він робиться братом» (Прип. 17:17). Як це справедливо щодо Ісуса! Він любить завжди, повсякчас, і Він, безсумнівно, з'явиться і «в годину неолі». Ця добра, здатна зігріти серце істина часто повторюється в Біблії.

«В шістьох лихах спасає тебе, а в сімох не діткне тебе зло» (Йова 5:19). «І твердинею буде Господь для пригніченого, в час неолі — притулком» (Псал. 9:10). «А спасіння праведних — від Господа, Він їхня твердиня за часу лихоліття...» (Псал. 37:39). «Хто живе під покровом Всевишнього, хто в тіні Всемогутнього мешкає, той скаже до Господа: "Охорона моя та твердинею моя, Боже мій", — я надіюсь на Нього! Бо Він тебе вирве з тенет птахолова, з моровиці згубної, Він пером Своїм вкриє тебе, і під крильми Його захищаєш ти! Щит та лук — Його правда. Не будеш боятися страху нічного, ані стріли, що вдень пролітає, ані зарази, що в темряві ходить, ані моровиці, що нищить опівдні, — впаде тисяча з боку від тебе, і десять тисяч праворуч від тебе, до тебе ж не дійде!.. Тільки своїми очима подивися, — і заплату безбожним побачиш, бо Господа, охорону мою, Всевишнього ти учинив за своє пристановище! Тебе зло не спіткає, і до намету твого вдар не наблизиться, бо Своїм Ангелам Він накаже про тебе...» (Псал. 91:1-11).

Разюче запевнення! І воно настільки ж заслуговує довіри, як і Той, Хто дав його, Хто записав його для підбадьорення Свого народу. Якщо у вас сталося лихо, ви перебуваєте в скрутному становищі або чимось налякані, пам'ятайте, що у вас є Друг, Котрий завжди готовий допомогти вам. У Біблії говориться, що Він — «допомога в неолі» (Псал. 45:2). То що ж заважає «сміливо» і з «повною довірою» підійти до престолу благодаті й висловити Йому все, що у вас на серці?

Іноді, як і патріарх Йов, діти Божі повинні пережити час випробувань. Темрява огортає їх. Попереду — непереможні для людини труднощі. Їхня віра й вірність піддаються нескінченним випробуванням. Але Він ніколи їх не залишить. Він перебуває в тіні,

спостерігаючи зверху за Своїм народом. Будучи завжди вірним і щирим Другом, Він чекає потрібного моменту, щоб втрутитися й прийти на допомогу. Ніч не буде тривати вічно, незабаром настане світанок.

Одного разу мій знайомий розповів мені, що йому довелося пережити. Тривала хвороба й безробіття «з'їли» всі сімейні заощадження. Нарешті настав день, коли в будинку не залишилося ані шматочка хліба. Його дочка змушена була піти до школи без сніданку, і, коли вона повернулася, обіду, звичайно, не було.

Батьки плакали від горя, коли дівчинка раптом сказала своїй матері: «Але ж Ісус не хоче, щоб ми померли з голоду». «Не думаю, що Він допустить таке, — відповіла мати. — Я молю Його, щоб Він зробив щось». Сказавши це, жінка відчула, як до неї повертається впевненість. Вона підійшла до старенького фортепіано у вітальні й почала грати знайомий гімн «Господь усмотрит».

«Ну, а тепер давайте всі разом помолімося, — сказала вона. — Я вірю, що Ісус не забув про нас». Вони всією родиною стали на коліна й почали молитися, благаючи Бога про допомогу. Після молитви мама сказала: «Я вірю, що листоноша принесе нам листа, у якому будуть гроші». У цей час пролунав дзвінок, і дівчинка побігла відчиняти двері. Листоноша справді приніс їм листа! Мати з нетерпінням розкрила його, і з нього випав один долар... Лише один долар! Але всі — і дівчинка, і батьки — прийняли це як знак їхньої міцної дружби з Богом.

Як це не дивно, але наступного дня до них у будинок прийшов якийсь джентльмен і запропонував чоловікові роботу, на що той із вдячністю погодився. Цей візит став поворотним моментом у їхньому житті, у їхньому досвіді спілкування з Богом.

Дехто може з цього приводу помітити: «Ну, знаєте, це відбулося випадково». Ні. У житті тих, хто вірить у Бога й любить Його, нічого випадкового не відбувається. Вони є Його друзями. Бог любить їх. Він піклується про них. Він ніколи не залишить їх у скруті, ніколи не покине.

Таких історій дуже багато: диво зцілення, захисту, Божої турботи, керівництва Божого. І все це відбувається тому, що наш Творець, верховний Законодавець, вічно люблячий Бог, добрий Спаситель є нашим незмінним Другом. Сьогодні, завтра, завжди, «довіку».

Віталій Колісник

Несправедливість: як бути?

Часто можна почути, як люди скаржаться на те, яким несправедливим до них буває життя. Ми можемо по-різному реагувати на такі скарги, але якщо серйозно замислитися над своїм буттям, то, напевно, і самі знайдемо, на що поскаржитися. Можливо, ми не так часто це озвучуємо, але думки про несправедливість все-таки часом опановують нас. І в такі моменти дуже хочеться зрозуміти, чому так створений світ: одні, наприклад, можуть жити собі на віху, витрачаючи гроші на-право й наліво, тоді як інші ледве зводять кінці з кінцями? Чому одні мають добре здоров'я й неймовірні можливості ще з дитинства і вони ще більше здобувають протягом життя, тоді як інші убожіють, втрачаючи здоров'я на тяжкій роботі?

давав оцінку діям всіх юдеїв за період минулого року. Благополуччя країни протягом наступного року залежало від рішення, прийнятого Господом у цей особливий Судний день.

А в інші дні року, перед тим як увійти у святилище, священник робив ритуальне омивання, поправляв семисвічник, який знаходився у Святому: наповнював лампадки оливою, щоб у них підтримувати вогонь. Потім він запалював фіміам на жертovníку куріння, котрий стояв перед завісою, що відокремлював Святе від Святого святих. Хмара фіміаму піднімалася над жертovníком і поступово заповнювала приміщення приємними пахощами. Щосуботи служитель приносив свіжий хліб, а також жертву всеспалення у дворі храму.

Кожна з цих дій мала свій глибокий духовний зміст. Не будемо докладно зупинятися на кожній з них, а зосередимо свою увагу на глобальному значенні святилища, служіння в якому, як ми прочитали в початковому тексті, допоможе нам зрозуміти, як ставитися до несправедливості у світі.

З Писання відомо, що земні скинія та храм будувалися за зразком Небесного Святого святилища. Ісус Христос після Свого воскресіння вознісся до Бога Отця, туди, де зараз знаходиться Небесне Святе святилище. У Біблії ми читаємо: «Перший Завіт мав постанови, служіння та земну святиню. Тож був збудований перший намет, у якому були світильник, стіл і хліби покладання, який називається Святе. За другою заслоною — намет, що називається Святе Святих... Згідно з установленням, до першого намету постійно входили священники, щоб виконувати служіння; до другого — один раз на рік входив лише первосвященик, не без крові, яку приносив за себе і за гріхи народу... Він — образ теперішнього часу, в якому приносяться дари й жертви, що не можуть зробити досконалим сумління того, хто служить; які відносяться тільки до їжі, напоїв, різних обмивань, постанов щодо тіла, — і залишаються до часу виправлення. А Христос, Первосвященик майбутніх благ, прийшов через більший, досконаліший, нерукотворний намет, тобто не земної будови; і не завдяки крові козлів і телят, а завдяки власній крові Він увійшов один раз до святині й здійснив вічне викуплення» (Євр. 9:1-3, 6, 7, 9-12).

Апостол Іван описав у книзі Об'явлення, як він побачив Ісуса Христа в одязі Первосвященика в Небесному Святому святилищі, де Він проводить заступницьке служіння за кожного грішника: «І я оглянувся, щоб подивитися, чий це голос, що говорив зі мною; і обернувшись, я побачив сім золотих світильників, а серед світильників — подібного до Сина Людського, вбраного у довгий одяг і оперезаного по грудях золотим поясом» (Об'явл. 1:12, 13).

Біблія говорить, що пророки, особливо вибрані Богом люди, змогли потрапити в Небесне Святе святилище через виді-

ння, дані їм від Господа. Як же тоді ми, прості грішні люди, живучи в XXI ст., можемо потрапити в Небесне Святе святилище, щоб зрозуміти сенс життя? Апостол Іван пише з цього приводу таке: «І інший ангел прийшов і став перед жертovníком із золотою кадильніцею. І йому дано було багато ладану, щоб додавав до молитов усіх святих на золотий жертovníк перед престолом. І піднявся дим від ладану з молитвами святих — з руки ангела перед Богом» (Об'явл. 8:3, 4).

Таким чином, у Небесне Святе святилище ми можемо потрапити за допомогою молитви. Апостол Павло пише: «Щоб через ті дві незмінні речі, в яких неможливо, аби Бог сказав неправду, ухопившись за надію, що перед нами, ми, котрі знайшли захист, мали велику віху. Вона, мов якор для душі, міцний і надійний, що входить усередину, за внутрішню завісу, куди, як предтеча, увійшов за дла нас Ісус, ставши навіки Первосвящеником за чином Мелхиседека» (Євр. 6:18-20).

Інакше кажучи, молитва, висловлена з вірою та надією, переносить нас у потаємне за завісу, тобто в Небесне Святе святих до Христа, Котрий є Заступником там за нас і Котрий незабаром прийде на Землю, щоб забрати тих, хто прийняв Його як свого Спасителя. Потрапити вірою у Святе святих — велика перевага для кожної грішної людини, оскільки під час сповідання в молитві та під час розставання з гріхами Бог дає прощення. І наявність Небесного Святого святилища свідчить про наявність справедливого Божого суду.

У Бога все враховано, «бо Бог приведе кожну справу на суд, і все потаємне, — чи добре воно, чи лихе!» (Екл. 12:14). Псалмист пише: «І роздумував я, щоб пізнати оте, — та трудне воно в очах моїх, аж прийшов я в Божу святиню, — і кінець їхній побачив: на правду, — Ти їх на слизькому поставив...» (Псал. 73:16-18).

Часом нам здається, що Бог не поспішає з винесенням вироку злочинцям, однак наш Господь милосердний. Він любить милувати, а не карати. У Писанні сказано: «Не бариться Господь з обітницею, хоч це деякі вважають за зволікання, але є довготерпеливий до нас, не бажаючи, аби хтось загинув, а щоб усі прийшли до каяття» (2 Петра 3:9). Сьогодні ще є час, щоб розкаятися перед Богом, завтра ж цього часу вже може не бути, бо невідомо, скільки ще у Святому святилищі буде перебувати наш Заступник Христос.

І немає жодної різниці: поганий ти чи добрий, проживеш ти довге життя чи коротке. Для людини життя не має змісту, поки вона не ввійде вірою в Небесне Святе святилище й не побачить всієї картини спасіння в цілому. І справжній зміст справедливості не збагнути, поки людина не зрозуміє, що є Божий справедливий суд, який відбувається зараз у Небесному Святому святих, де за нас заступається Ісус Христос, що є «дорога, і правда, і життя...» (Івана 14:6).

Мудрість

- Дух Божий помогает людям Божьим понимать Слово Божье.
- К смирению можно стремиться, но похвалить себя за смирение невозможно.
- Когда Бог прибавляет к вашей жизни года, просите, чтобы Он прибавлял жизни к вашим годам.

ТОЙ, ХТО ГОВОРИТЬ ПРАВДУ, — БЛАГОСЛОВЕННИЙ

«Уста брехливі — огида у Господа, а чинячі правду — Його уподоба»

(Прип. 12:22).

Доктор Бен Карсон, відомий нейрохірург, розповідає, як він разом з однокурсниками складав повторно останній іспит із психології в Йельському університеті. Для студентів вивісили оголошення, що їхні екзаменаційні аркуші, які вже були здані в деканат, «через недогляд згоріли», і вони мають зібратися в такій-то аудиторії, щоб повторно скласти іспит. Як тільки професор роздала екзаменаційні аркуші 150 студентам, вона вийшла з аудиторії.

Перш ніж Бен встиг прочитати перше питання, він почув чийсь гучний шепіт: «Нас не розігрують?» Хтось відповів: «Не варто про це говорити! Давай підемо і підучимо матеріал. Ми скажемо, що не читали оголошення, а коли вони повторять його, ми будемо готові». І вони тихо залишили аудиторію. За ними пішли троє інших. Виходило все більше і більше студентів, поки аудиторія не спорожніла наполовину, і, що дивно, ніхто з них не повернув свого екзаменаційного аркуша перед тим, як вийти.

Дивлячись на свої питання, Бен розгубився. Вони були неймовірно важкими. Здавалося, неможливо відповісти на них правильно. Щодо кожного з них він дещо знав із пройденого курсу, але питання були хитросплетені. Він молився про допомогу, щоб знайти відповідь. Тим часом студенти продовжували виходити, і через півгодини він залишився один. «Як і в інших, — розповідав він, — було бажання піти. Але я читав оголошення і не міг сказати, що не читав».

Раптом двері відчинилися, і Бен зустрівся поглядом зі своїм професором. Вона та фотограф з Йельських щоденних новин підійшли до нього, і фотограф зробив знімок. Коли Бен запитав, що все це означає, професор відповіла: «Розіграш. Ми хотіли дізнатися, хто зі студентів в аудиторії — найчесніший». Усміхаючись, вона додала: «Це — ви». Потім вручила йому нагороду вартістю 10 доларів, які в той час були йому конче необхідні.

Багато хто вдається до брехні для зручності або маскування. Хтось сказав, що істина має тільки одне обличчя, а брехня — багатолика. Помилкове враження можуть створити навіть погляд, тон голосу або жест. «Все, що роблять християни, має бути прозоре, як сонячне світло» (Е. Уайт. Нагірна проповідь, с. 68).

Наскільки був би щасливішим Яків, якби довірив Богові влаштування свого життя в усіх його найдрібніших деталях і не вдавався до обману батька і брата. Давайте ж поділитися словами Давида: «Господи, визволь же душу мою від губи неправдивої, від язика зрадливого!» (Псал. 120:2).

Дякуйте Богові за Його силу, яка допомагає вам бути чесним християнином.

Свідчення про Бога та віру

Альбрехт фон Халлер (1708–1777), швейцарський естествоиспытатель

«Меня познание природы научило мыслить более возвышенно о Боге, пред которым наша земля есть одна из маленьких пылинок, лежащих в бесчисленном множестве у подножия Его трона».

Он все нам дает!

Порой всего у нас в достатке:
Еда, питье, квартира, сад,
И кажется, что все в порядке,
А человек всему не рад.

Ему чего-то не хватает,
И это вовсе не каприз,
Он сам порой не замечает,
Что катится духовно вниз.

Что в его жизни мир духовный
Уже предельно истощал,
И вместо Истины и Бога
Он ищет собственный причал.

Так в чем же суть всей жизни нашей?
В чем состоит ее секрет?
Как сделать мир духовно краше,
Чтоб радовал нас белый свет?

Чтоб радоваться всегда жизни,
Нам нужно только лишь одно:
Познать Иисуса Всеблагого,
А остальное нам дано.

Лишь в Боге мы находим счастье,
Жизнь, радость, также и покой.
Нет лучшего, чем быть водимым
Его могучею рукой.

Спасет Он нас от смерти тленной
И не оставит никогда,
Даст то, что обещал Вселенной, —
Жизнь, вечность, радость навсегда.

■ **Мария Лягуш**

Мудрість

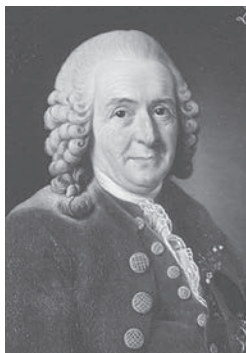
● **Мы сможем пройти через все испытания, если будем знать, что с нами идет Иисус.**

● **На фоне наших ограниченных сил еще лучше видна безграничная сила Божья.**

● **Одно слово поддержки может вывести человека из мрака отчаяния на яркий свет надежды.**

Свідчення про Бога та віру

Карл Линней
(1707–1778),
шведский
естествоиспытатель
и врач

«Вечный, Великий, Всеведущий и Всемогущий Бог прошел мимо меня! Я не видел Его в лицо, но Его отражение охватило мою душу и погрузило ее в благоговение! Я тут и там замечал следы Его в Его творениях. Во всех Его делах, даже самых малых и незаметных, какая сила, какая мудрость, какое невообразимое совершенство! Я наблюдал, как одушевленные существа идут друг за другом непрерывной цепью, примыкая к царству растительному, растения сцепляются с царством минеральным, уходящим во внутренность земного шара, между тем как этот шар кружится в неизменном порядке около Солнца, дающего ему жизнь. Наконец, я видел Солнце и все другие светила, всю звездную систему, бесконечную, неисчислимую в своей беспредельности, движущуюся в пространстве, повешенную среди вечной пустоты Первым Непостижимым Двигателем, Существом существ, Причиною причин, Вождем и Хранителем Вселенной, Господином и Работником всякого дела в мире! Итак, справедливо верить, что есть Бог, Великий и Вечный, не порожденный никаким существом, Который сотворил это всемирное дело и водворил в нем порядок. Он исчезает из наших глаз, хотя и наполняет их светом. Лишь одна мысль постигает Его, лишь в этом глубочайшем святилище сокрыто Его величие».

ФУНДАМЕНТ ЩИРОГО ПРОЩЕННЯ

3 особистих спостережень

Що легше — просити пробачення чи прощати? На це запитання відповідають по-різному. Хтось вважає, що набагато складніше визнати свою помилку, придушити своє «я», набратися сміливості й сказати постраждалій особі: «Пробач мені, будь ласка». А хтось говорить, що важче забути заподіяний біль, ніколи при цьому не дорікаючи кривдникові. Думки людей, як бачимо, розходяться.

Однак важливіше інше: наскільки щиро просять пробачення й прощають, адже й те, й інше люди можуть робити з корисливих міркувань. Ось приклад. Стоять перед директором два хлопчики: кривдник Василь та скривджений Петро. «Василію, ти будеш просити у Петрика пробачення чи тебе покарати?» — запитує директор школи. «Петрику, пробач мені», — говорить кривдник, але, вийшовши з кабінету, погрожує йому кулаком. Зрозуміло, що тут немає ні щирого жалю, ні щирого каяття.

А іноді «прощають» з почуття власної переваги, гордині, виявляючи поблажливість до кривдника, щоб потім усе життя нагадувати йому про свою милість. Так, наприклад, «прости» грішну Анну Кареніну, героїню однойменного роману Льва Толстого, її чоловік.

Фундаментом щирого прощення є любов. Маючи в серці любов, легше й простити, і попросити пробачення. Та й взагалі, скажу з особистого досвіду, вміння прощати й просити пробачення дуже полегшує життя. Згадую випадок, який стався, коли я зустрічалася з хлопцем, а тепер уже моїм чоловіком. Я була його гостею. Йому ж потрібно було від'їхати на кілька годин у справах. Я залишилася в будинку разом з іншими запрошеними — його маленькими племінниками. Ми вирішили навести лад у тумбочці під телевизором. Там ми знайшли фотографії й почали уважно їх розглядати. Непомітно для себе я притулилася спиною до відчинених скляних дверцят тумбочки, і вони зіскочили з петель, вдарилися об підлогу й розбилися. Мені було прикро до сліз. Це ж зовсім нова тумбочка! Що я скажу своєму нареченому? Із хвилюванням я стала че-

Галина Кушнір

Де відкрити Біблію?

- Коли ти у пошуках внутрішнього миру: Римл. 5:1, 2; Івана 14:1-3, 27
- Коли все складається згідно твоїх бажань: Псал. 32; 99; 1 Тим. 6; Якова 2:1-17.
- Коли ти задоволений собою: Прип. 11; Луки 16.
- Коли ти шукаєш спосіб, як вигідно вкласти капітал: Матв. 7.
- Коли ти берешся за нову роботу: Псал. 1; Прип. 16; Филп. 3:7-21.
- Коли на тебе покладатиметься велика відповідальність: І Нав. 1:1-9; Прип. 2; 2 Кор. 8:1-15.
- Коли ти збираєшся будувати нове сімейне вогнище: Псал. 126; Прип. 17; Ефес. 5; Колос. 3; 1 Петра 3:1-17; 1 Івана 4.
- Коли ти відпочиваєш і радієш: Матв. 15:1-20; 2 Кор. 3; Гал. 5.
- Коли ти хотів би правильно спілкуватися зі своїм оточенням: Римл. 12.

ВІДВІДУВАННЯ ЦЕРКВИ

«Не залишаймо своїх зібрань, як то деякі ввели у звичку; але заохочуймо один одного, і тим більше, чим більше бачите, що наближається день» (Євр. 10:25).

Ви, напевне, звернули увагу, що в історії творіння, записаній у перших двох розділах книги Буття, Бог захоплюється всім створеним і оцінює його як добре? Тільки один раз Бог сказав: «Не добре» (Бут. 2:18). Це було пов'язано зі самотністю Адама. Щоб вирішити його проблему, Бог створив йому супутницю життя — Єву. Бог знав, що в разі виникнення гріха самотній людині або ізольованій групі людей важко буде зберігати віру в Бога у гріховному середовищі. Тому він заснував Церкву, зібрання людей, які розділяють спільні вірування, ідеали і критерії, об'єднуються разом, формуючи одне ціле. Церква — це школа виховання й об'єднання її членів, де кожний може знайти надію і підбадьорення, а також привести інших людей до Христа, Який є Головою цієї духовної школи.

Колишній американський президент Теодор Рузвельт навів десять причин, з яких слід ходити до церкви. Одна з них підкреслює: суспільство без церкви, де люди закинули, висміяли та проігнорували свої духовні потреби, приречене на крах. Цей факт був драматично і наочно підтверджений у колишніх комуністичних країнах.

Відвідування церкви посилює наше почуття відповідальності перед іншими людьми. Багато хто стверджує, що людина так само може поклонятися Творцеві в гаю, біля струмка або вдома, як і в церкві. Чи може людина відчувати почуття сама до себе й одружуватися з собою самою? Бог створив нас соціальними істотами з потребою разом поклонятися Богу, подібно до того, як ми робимо разом усе інше. Для нас відвідування церкви — славна перевага, яку ми особливо оцінили, коли дізналися, що нашим братам відмовлено в цій перевазі там, де немає релігійної свободи.

Славте Бога за особливу перевагу щотижня зустрічатися з Богом у церкві.

- Коли ти переживаєш за членів своєї сім'ї: Псал. 120; Луки 17.
- Коли ти збентежений: Псал. 22; 42; 43.
- Коли ти в нужді: 2 Тим. 3; Євр. 13.
- Коли тебе долає смуток: Псал. 45; Матв. 28.
- Коли приходять спокуси: Псал. 14; 18; 138; Матв. 4; Якова 1.
- Коли кругом тебе згущаються хмари: Псал. 33; 70; Ісаї 40.
- Коли ти страждаєш від безсоння: Псал. 4; 55; 129.
- Коли виникають суперечки: Матв. 18; Ефес. 4; Якова 4.
- Коли ти втомився: Псал. 94:1-7; Матв. 11:28-30.

Ігор Корецук, докторант богослів'я

АПОЛОГЕТИ НЕБЕСНОЇ ІСТИНИ

Існує чимало істин Святого Письма, які викликають палкі дискусії серед християн. Утім, можливо, комусь не дає спокою думка: «А чи варто взагалі захищати вчення Всемогутнього Бога?» На це запитання християни не відповідають однаково. Є ті, хто стверджує: «Не потрібно захищати ні Бога, ні Його вчення, адже Він Сам спроможний за Себе постояти! Завжди сильніший має захищати слабшого, а хіба ми могутніші за Бога?» Є й інша група християн, які переконані, що без них християнське вчення занепаде, тому вважають своїм обов'язком чинити опір кожному, чия точка зору відрізняється від їхньої. Частина людей переконана, що захищати потрібно, але вони не знають, як це робити найкраще, тому досить часто просто мовчать. Хто з них має рацію?

Ель Греко, апостол Павло та Петро, 1592

Саме для того, щоб з'ясувати в тому, чи варто ставити на захист біблійної Істини і як саме це робити, пропонуємо вашій увазі першу тему «Апологети небесної Істини» із серії тем, які будуть представлені в наступних номерах нашої газети під загальною назвою: «Божественне саяво скрижаль».

Грецьке слово **«аполоріа»** означає захист. У християнському богослов'ї — це захист біблійного вчення від ересей та відхилень від істини. Варто визнати наявність серйозних перешкод на шляху апологетики, які присутні в християнському середовищі.

По-перше, це байдужість віруючих людей до захисту християнського вчення. З одного боку, людські закиди їх ображають, проте вони, на противагу Павлу, не обурюються духом і не мають запалу стати на захист Господа (див. Дії 17). Багатьох християн опановує дух безтурботності та псевдотолерантності. Їхнє гасло: живи сам і дай іншому жити. За цією псевдотолерантністю може стояти проста байдужість до долі іншої людини.

Окрім того, деякі християни відстоюють свою позицію, відкидаючи логічні докази й обґрунтування. Вони стверджують: «Якщо ми керуємося вірою, то жодних логічних доказів та фактів нам не потрібно!» І тоді сенс їхньої віри полягає в тому, аби стояти на своєму, усупереч усім доказам і фактам. Тобто чим більш ірраціональна їхня віра, тим «духовнішими» вони себе вважають. Ніби християнство подібне до спілки тих, хто вірить у гласку Землю. Та Божі відкриття сповнені глибокого змісту, це концентрат мудрості. Господь запрошує кожну людину, кажучи: «Прийдіть і розсудимо» (Ісаї 1:18).

Чимало християн навіть не здогадуються, якими неймовірними інтелектуальними ресурсами володіє християнство! Ось чому неможливо проігнорувати апологетику, метою якої є заглиблення у відкриття нам Боже Слово.

Що радить нам у Своему Слові Той, Хто дав нам Його? «Господа Христа освятяйте у ваших серцях і будьте завжди готові дати відповідь кожному, хто запитує вас про вашу надію...» (1 Петра 3:15). Фраза «дати відповідь» мовою оригіналу звучить як «апологіа». Це слово вживається в Новому Завіті 8 разів і означає захист, виправдання, промову на захист чогось; раніше воно вживалося в судовій практиці.

В одному з російських перекладів Нового Завіту так і написано: «Святите Христа как Господа в сердцах ваших, всегда готовые к защите перед всяким, кто требует у вас объяснения вашей надежды...» (1 Петра 3:15).

Тобто апологетика як біблійна наука має право на існування, якщо цей захист продиктований необхідністю. Наприклад, в історії християнської Церкви були певні історичні періоди: 1) апостольський (І ст. н. е.), 2) згодом період мужів апостольських (II ст. н. е.), тобто учнів апостолів Христа, а потім настав так званий період апологетів. Найвідоміший з них — Юстин Мученик. Апологети захищали порівняно молодого християнську віру від панівної язичницької філософії.

Та з XVIII ст. виникла необхідність захищати біблійне вчення від атеїстичних

та секулярних викликів, які, подібно до пожежі, запалали в Європі та колишньому Радянському Союзі.

Сьогодні так само вкрай необхідна «апологіа» — протиотрута та захист від ересей всередині християнства. У Святому Євангелії ми читаємо Господній заклики: «...Я визнаю за необхідне написати вам, заохочуючи вас боротися за віру, одного разу передану святым» (Юди 1:3). Та є чимало християн, які щиро запитують: «Ми б раді захищати, але як це робити вміло, щоб не зашкодити Божій справі?» Дозвольте запропонувати вам десять порад та принципів, які можна використати в апологетичній розмові з іншою людиною.

1. Насамперед у діалозі та словесній полеміці зі своїм співрозмовником зважайте на його віру та щирість переконань. Усвідомте, що щирою може бути навіть та людина, котра висловлює найабсурднішу точку зору.

2. Людина має відчувати, що ви її любите. Не варто розпочинати дискусію, поки ми на колінах не вблагали Господа про дар безумовної любові до інших. Ми ж і самі найчастіше прислухаємося до думки тих, хто нас любить і кого полюбили ми. Правдиво стверджують, що можна виграти дебати, але втратити друга. Тому апостол Павло, котрий проповідував та переконував язичників у Європі та Азії, засновуючи там десятки християнських громад, відкриває секрет успіху, кажучи: «Щоб ми в любові були правдомовні...» (Ефес. 4:15).

3. Зберігайте душевний мир та словесну рівновагу. Якщо кожного разу, вступаючи в боротьбу за віру, ви сповнені обурення та люті, не боріться взагалі, поки не дозволите Богові подарувати вам внутрішній спокій. Будучи в глибині серця впевненими, що істина й факти на нашому боці, ми цілком можемо дозволити собі бути не тільки спокійними й стриманими, а й доброзичливими в кожному своєму слові. Боже Слово нам радить: «Адже Господній раб не повинен сваритися, але має бути до всіх привітний, здатний навчати, терпеливий, такий, що з лагідністю наставляє противників, чи не дасть їм Бог покаяння, щоб пізнали істину і вирвалися із тенет диявола, що їх зловив живцем, аби вони виконували його волю» (2 Тим. 2:24-26).

4. Намагайтеся уникати категоричних висловів. Звичайно, у деяких ситуаціях вони цілком доречні, коли істина є очевидною, однак я вважаю, що такі випадки бувають рідше, ніж наша непогрішимість схильна вважати.

5. Будьте максимально серйозними. Не глузуйте та не принижуйте іншого. Дайте зрозуміти, що відстоюєте свої релігійні погляди не тому, що схильні до суперечок, а лише тому, що глибоко переконані: принципи, яких ви дотримуетесь, мають суттєве значення для спасіння.

6. Звертайтеся не тільки до розуму, а й до серця співрозмовника. Одна справа — теоретично переконати людину, а зовсім

інша — запалити в її серці іскру віри й бажання підкоритися істинам, які ви викладаєте. Коли розвиватиметься дискусія, переходьте від викладу простих фактів і свідчень до наступного етапу: співвідношення цих фактів із внутрішнім світом слухача та його вічною долею. Коли апостол Петро радить захищати віру, то уточнює, як ми це повинні робити: «Але з лагідністю і страхом, маючи добру совість, аби тим, чим обмовляють вас, як злочинців, були посоромлені ті, що кепкують з вашого доброго способу життя в Христі» (1 Петра 3:16).

7. Якщо ви бажаєте не просто дискутувати на духовну тематику, а досягнути Божої мети щодо цієї особи, найкращим, на мою думку, методом є відвести певний час для аргументації двох сторін. Щоб не переважували лише монолози, а була можливість для кожної сторони обґрунтувати свою позицію. Важливий момент: не дозволяйте собі та опонентові перескакувати з одного місця Святого Письма на інше, поки не буде пояснене попереднє. Якщо Бог надихнув увесь текст Святого Письма, то має бути його контекстуальне пояснення.

8. Не сперечайтесь заради суперечки. Є неприципові запитання, які цікавлять людей, схильних полемізувати, і єдина їхня мета — просто посперечатися. Новий Завіт радить нам: «А нерозумні й необґрунтовані суперечки обминай, знаючи, що вони породжують сварки» (2 Тим. 2:23).

9. Ніколи не використовуйте поверхових доказів та аргументів. Задовольнятися дилетантськими відповідями на глибокі запитання, не турбуючись про подальшу долю того, хто поставив ці запитання, — є злочином перед Господом. Так само використання дешевих прийомів для доведення величності та святої Істини не відповідає Божій волі. Прислухайтесь та почуйте сутність запитання опонента і відповідайте на нього чесно або відверто зізнайтеся, що зараз не готові відповісти і вам потрібно здійснити додаткові дослідження.

10. І нарешті, остання порада (чи не найважливіша). У гордині ми можемо впасти в іншу крайність — пишатися неперевершено сильними аргументами, ніби апологетика є всесильною і всеославною. Така позиція надзвичайно згубна. Бо тоді апологетика займає не власне їй місце — місце Святого Духа. Ми не повинні забувати про свою роль: ми лише посередники, які не стільки переконуємо, скільки благаємо: «Примиріться з Богом!» (2 Кор. 5:20).

Нехай нашим гаслом стануть слова апостола Павла: «За приклад май здорові слова, які ти від мене почув у вірі й любові, що в Ісусі Христі» (2 Тим. 1:13). Хай об'єднуються у нашому свідченні про Господа здорове біблійне вчення, сильна Ісусова віра, що живе в нас, та безумовна Божя любов до засліплених оманною лжевченею. І пам'ятайте: наша безпека не у відсутності проблем, а у присутності в нашому житті великого Бога.

Богатство ребенка

В колени матери ребенок положил
Все то, чем он безмерно дорожил,
Все то, что потихоньку он стяжал:
— На, мама, сохрани... И убежал.
Довольный, с верой твердой, как гранит,
Что мать, как есть, все свято сохранит:
Кусок резинки, крылья мотылька
И ржавую головку молотка,
Два-три гвоздя и птичье пол-яйца
С присохшим перышком какого-то птенца.
И тем, что ей «сокровища» принес,
Растрогал он родимую до слез.

О, если б мы могли вот так, как он,
Все принести перед небесный трон
И в руки Божьи молча положить
Все, чем мы научились дорожить:
Надежды и стремленья, и родных,
Всех, кто нам дорог на путях земных,
Доверит все заботливым рукам
Того, Кто жизнь Свою нам отдал Сам.
И легче будет жить, исчезнет страх,
Когда богатство наше — в Небесах.

Перетворення серця

Вільям покинув батьківський дім, коли йому було всього дванадцять років. Він пішов по світу в пошуках можливостей, щоб реалізувати себе. Хлопець почував себе пригнобленим, стомленим порадами батька. Він не терпів ніяких обмежень, умовлянь і правил. Вільям утік у пошуках свободи, щоб пізнати радості життя.

Спочатку все було прекрасно. Нові друзі, нові відчуття. Але непомітно він поринув у небезпечні бурхливі води гріха: цигарки, алкоголь, наркотики... Потім настала розв'язка: його наздогнала поліція, і він опинився у в'язниці. Самотній, у холодній камері, Вільям почав міркувати про свій нерозумний вибір життєвого шляху. Він давно нічого не чув про своїх батьків і братів. Навіщо він утік з дому? Чи варто було йти цією жахливою дорогою? Хворий на туберкульоз легень, без жодних надій на майбутнє, він запитував себе: як вийти з цієї ситуації? Але він соромився повідомити батьків, що перебуває в жалюгідному стані. Загнаний у глухий кут, Вільям змирився з тим, що доживатиме свій вік у в'язниці.

Одного разу група молодих християн проводила в цій в'язниці євангельську роботу. І так трапилося, що Віргілію, один з юнаків, які відвідували в'язницю, знайшов там свого рідного брата Вільяма. З любов'ю Віргілію розповідав йому про Ісуса, про Боже прощення, про перетворення, яке Ісус може здійснити в людині. «Ти повинен зробити три кроки, — сказав Віргілію. — Спочатку визнай, що тобі потрібна допомога, тому що ти грішник. Ісус не може спасти людину, котра не визнає своєї потреби в спасінні. Лікар може виписати тобі найкращі ліки, друзі можуть купити їх тобі, але все це не допоможе, якщо ти сам не усвідомиш, що ти хворий і тобі потрібно приймати ці ліки. По-друге, визнай, що сам ти не можеш вирішити свої проблеми. Подивися, до чого ти дійшов, ідучи власним шляхом? Ти самотній, розгублений і маєш потребу в Богові. По-третє, визнай, що Бог може тебе змінити. Він змінив стільки людей на світі, Він зцілює невиліковних! Для Нього немає нічого неможливого, якщо тільки ти відкриєш Йому своє серце, вірячи в Його перетворювальну силу».

У душі Вільяма відбувалася боротьба — стати на бік Бога було нелегко. Часто Господь дозволяє людині опуститися на саме дно, щоб лише там зрозуміти: спасіння — тільки в Ісусі. Дух Святий неодноразово звертався до серця Вільяма, і, нарешті, молодий ув'язнений упав на коліна й почав благодати про допомогу. На той момент Бог торкнувся його серця й змінив його погляди на життя.

Бог може зробити це й для тебе. Він має безмежну силу, і ти можеш скористатися нею, тільки потрібно визнати Його існування. Люди можуть не розуміти, що з тобою відбувається. Та й сам ти часом не все розумієш у своєму житті. Головне — усвідомити, що ти маєш потребу в цілковитому перетворенні серця, новому духовному народженні для нового життя.

Дитя Бога

«Господь то мій Пастир, тому в недостатку не буду, на пасовиськах зелених оселить мене, на тихую воду мене запровадить! Він душу мою відживляє, провадить мене ради Имення Свого по стежках справедливости.»
(Псал. 23:1-3).

Маргарет Вільсон виповнилося 18 років. Дівчину звинуватили в ересі, і солдати Генріха IV заарештували її разом з іншими християнами. Ішов 1411 рік. Був похмурий день. На березі моря зібралося багато народу. Маргарет стояла, прив'язана до стовпа, і молилася, доки не почався приплив і вода не вкрила її. Тоді солдати витягли її з води й вимагали зректись своєї віри. Голова Вільмар запитав її ще раз, чи помолиться вона за короля. «Молюся про спасіння всіх і нікого не проклинаю». Один із присутніх, глибоко зворушений цими подіями, підійшов до неї й сказав: «Дорога Маргарет, скажи: хай живе цар!» Маргарет відповіла: «Нехай спасе його Бог, тому що я бажаю йому спасіння». Юрба почала викрикувати: «Пане, вона ж сказала! Своїми вустами сказала!» Тоді голова підійшов до Маргарет і попросив її з клятвою відмовитися від єретичної віри, інакше він занурить її назад у воду. Мужня дівчина з упевненістю відповіла: «Не можу. Я дитя Бога! Краще померти». І кати виконали свою справу...

Золоті істини християнства

● **Божье Слово неподвластно времени и возрасту, ему есть что сказать каждому поколению.**

● **Большие победы рождаются из больших проблем.**

● **Ваше христианство ничего не стоит, если вы совсем не меняетесь.**

● **Доверие Богу — надежное средство от страха.**

Заочна біблійна школа

Дорогий друже!

Твоїм вірним помічником під час вивчення Біблії можуть стати заочні біблійні курси (ЗБК). Уроки цих курсів допоможуть отримати відповіді на найрізноманітніші запитання.

Ми пропонуємо такі курси:

- «Нове життя» (серія уроків для вивчення основних біблійних істин);
 - «Сила відродження» (поглиблений біблійний курс);
 - «Небесна перлинка» (курс для дітей 6-10 років);
 - «Таємниці пророцтв Даниїла» (уроки з вивчення книги Даниїла);
 - «10 запитань до Бога» (уроки для молоді);
 - «Формула життя» (уроки для підлітків та молоді) рос. мовою;
 - «Когда любовь возвращается домой» (курс з вивчення психології сімейного життя) рос. мовою.
- Ви маєте можливість отримувати уроки як українською, так і російською мовами.

Заяви надсилайте за адресою:
03071, Київ-71, а/с 36,
Заочні біблійні курси

Біблія про татуювання й пірсінг

Сьогодні практично неможливо, пройшовши вулицями міста, не зустріти людину з татуюванням або пірсінгом. Усе більше людей прагне до самовираження, залишаючи на своєму тілі якийсь відмітний знак. Чим обумовлена така популярність? Це просто чергова данина моді чи щось більше? А що думає з цього приводу Бог?

Що таке татуювання й пірсінг?

Для початку слід звернутися до словника, щоб чітко позначити поняття, яке ми розглядаємо. Словник С.І. Ожегова дає таке визначення: «Татуювання — наколоті особливою фарбою візерунки на тілі».

Пірсінг — від англійського слова «pierce» — проколювати. Пірсінгом називають нарізи й проколи шкіри, що супроводжуються різними прикрасами.

Як свідчить історія, звичай робити наколки й нарізи на тілі має язичеське коріння. Зазвичай подібні акти відбувалися на честь померлих (як пам'ять або нагадування про них) або як спосіб увійти в транс під час окультних сеансів, щоб вступити в спілкування з покійними (викликання духів).

Господь Бог попереджав Свій вибраний народ — Ізраїль — про те, щоб вони не займалися окультизмом ні в якій формі, називаючи його «гідотою»: «Коли будеш входити до Краю, що дає тобі Господь, Бог твій, то не навчися чинити такого, як гідота цих народів. Нехай не знайдеться між тобою такий, хто переводить свого сина чи дочку свою через огонь, хто ворожить ворожбу, хто ворожить по хмарах, і хто ворожить по птахам, і хто чарівник, і хто чорнокнижник, і хто викликає духа віщого, і хто питає померлих. Бо гідота для Господа кожен, хто чинить таке, і через ті гідоти Господь, Бог твій, виганяє їх перед тобою» (П. Зак. 18:9-12).

Біблійні приклади

У старозавітні часи покаління було традиційним у звичаях і обрядах язичників. У 3 Цар. 18:21-29 описана одна з таких традицій на прикладі поведінки й дій пророків Ваала — язичеського божества, шанувальники якого займалися окультизмом. Пророки Ваала в цій історії біснувалися з метою вблагати його виявити себе й послати дощ, немовбито він був сильніший й могутніший, ніж живий Бог. Щоб увійти в транс, вони кололи й різали себе ножами й списами: «І стали вони кликати голосом сильним, і кололися, за своїм звичаєм, мечами та ратищами, аж лилася з них кров» (1 Цар. 18:28).

Господь у Своему Слові попереджає народ не робити ніяких нарізів і наколок на тілі: «І не робите на тілі своїм нарізу за душу померлого, і не робите на собі наколеного напису. Я — Господь» (Левит 19:28). «Ви сини Господа, Бога вашого, — не будете робити нарізів, і не вистригайте волосся над вашими очима за померлого» (П. Зак. 14:1).

Практика нанесення татуювань є викликом проти Творця

Коли Господь Бог створив людину, чоловіка й жінку, Він дав певну оцінку Своему творінню: «І побачив Бог усе, що вчинив. І ото, — вельми добре воно!» (Бут. 1:31).

Отже, людина створена Богом дуже добре. Ті, хто вважає, що наколки й нарізи на тілі можуть удосконалити творіння Бога, зробити його значно гарнішим і привабливішим, кидають виклик Творцеві, безмовно заявляючи про те, що Господь нібито створив їх недостатньо добре. Насправді ж це каліцтво.

Слово Боже навчає нас, що наші тіла є храмом Святого Духа й що ніхто не має права опоганювати цей храм: «Хіба не знаєте, що ви храм Божий і що Божий Дух живе в вас?» (1 Кор. 3:16) «Хіба ви не знаєте, що ваші тіла — то храм Святого Духа, Який є у вас і Якого ви маєте від

Бога, і що ви не належите самим собі? Бо ви викуплені за ціну. Отож прославляйте Бога у вашому тілі та у вашому дусі, що належать Богові» (1 Кор. 6:19, 20).

Татуювання й інші нарізи й наколки на тілі — те саме, що написи на стіні храму. Вони не прикрашають храм, а опоганюють і його, і Бога, що живе в ньому.

Загроза здоров'ю

Одна з небезпек наколок і нарізів на тілі — це ризик занести інфекцію. Різні медичні дослідження неодноразово підтверджували побоювання лікарів щодо того, що ВІЛ може передаватися через заражені чорнило й голки для татуювання. Було також виявлено, що в такий спосіб передається не лише ВІЛ, але й гепатит. Крім того, глибокі проколи травмують нервові закінчення, розташовані в шкірі й під нею.

Причини популярності наколок і нарізів на тілі сьогодні

Часто молодь робить наколки («та-тушки»), через незнання й нерозуміння суті речей. Головна причина, через яку багато людей помиляються в цьому питанні, — саме недостатність знань. Більшість людей не знають про ставлення Бога до нарізів на тілі; не знають про те, що їхні тіла повинні бути храмом Святого Духа; не знають, що Господь створив їх для того, щоб вони славили свого Творця.

Багато людей роблять татуювання, тому що не мають правдивого розуміння про окультне й ідолопоклонницьке коріння наколок і нарізів на тілі.

Багато хто робить наколки на своєму тілі, перебуваючи під впливом окультизму, до того ж навіть не підозрюючи цього. Найчастіше людина не усвідомлює, на який небезпечний шлях ступає, відчиняючи двері демонізації. Демонструючи сатанинське маркування на своєму тілі, люди відчиняють двері свого життя для атак сатани. Більшість татуювань виглядають зловісно: черепи й кістки, перевернені зірки, голови цапів, змії й дракони, демони, вульгарні зображення й т.п. Але справа навіть не в самому наколотому зображенні, а в гріху, що стоїть за цим зображенням. Також велике значення має й місце розташування наколки або нарізу на тілі.

Наколки як знак приналежності до певної субкультури

За старих часів татуюваннями таврували злочинців і повій. Аналогічним способом прихильники тих або інших релігій наносили на себе різні символи й зображення своїх богів. Сьогодні за допомогою татуювань люди проголошують свою приналежність до тієї чи іншої субкультури (пірати, ув'язнені, моряки, солдати, сатаністи і т.д.).

Сьогодні суспільству все сутужніше прийняти біблійне вчення про татуювання, оскільки вони є досить розповсюдженим явищем у нашому соціумі. Однак популярність тієї чи іншої практики в суспільстві не виправдовує її в очах Бога. Багато чого з того, що модно й загальноприйнято в нашому світі, є гріхом: аборт, цивільні шлюби, азартні ігри й т.п. Господь же закликає нас триматися того, «що істинне, що чесне, що справедливе, що чисте, що любе, що гідне хвали, — про це роздумуйте» (Филп. 4:8). «Не будеш з більшістю, щоб чинити зло» (Вих. 23:2).

Сьогодні багато батьків під впливом суспільної думки не тільки роблять наколки собі, але й дозволяють своїм дітям робити татуювання й нарізи на тілі. Малатам

батьки купують тимчасові татуювання і наклейки або штампи. На перший погляд, це виглядає невинною іграшкою. Але насправді такі іграшки готують свідомість дитини до нанесення постійного знака на тіло в майбутньому.

У теперішній час підлітки й молодь не усвідомлюють, що пізніше вони пожалкують про наколку, зроблену на тілі. Багато зі зневірених вважають, що зробили неправильний вибір у молодості, а нині повинні увесь час жити з нагадуванням про це. Лише в небагатьох є кошти на лазерну операцію, щоб зняти татуювання.

Чимало підлітків роблять наколки, виявляючи опір батькам. Однак варто зауважити, що це є не тільки опір батькам, але й Богові, Який повелів дітям шанувати своїх батьків: «Шануй свого батька та матір свою» (Вих. 20:12). «Діти, слухайтесь батьків у всьому, бо це до вподоби Господеві» (Колос. 3:20).

Гріх діє в людині в такий спосіб: він супроводжується почуттям провини й незадоволення. Людина думає, що, змінивши свій зовнішній вигляд, вона звільниться від почуття провини й зможе стати бажаною в суспільстві, доб'ється уваги й поваги оточуючих, самоствердиться й одержить те моральне задоволення й мир у серці, до якого прагне. Насправді ж людина прикриває свою правдиву порожнечу мішурою, подібно до того, як Адам і Єва намагалися прикрити свою гріховну природу фіговим листям. Певний час людині здається, що вона досягла бажаного результату, але пізніше вона усвідомлює: це було тільки тимчасовим задоволенням.

Справжня краса виходить зсередини. Тільки кров Ісуса Христа здатна обмити наші гріхи й відновити в нас образ Божий. Господь, прощаючи наші гріхи, звільняє нас і від почуття провини. Ми починаємо розуміти, що улюблені Господом і дорогі цінні в Його очах, і усвідомлюємо: нам не потрібно щось робити зі своїм тілом, щоб заслужити любов і розуміння цього світу.

Християни й татуювання

Деякі християни вважають, що немає нічого поганого в тому, щоб робити татуювання із зображенням християнських символів або слів «Ісус», «Бог», «Спасіння» і т.п. Вони виправдовують це тим, що такі татуювання є свідченням для грішників. Однак вони забувають про наступне: свідченням грішному світу повинне бути наше життя, а не татуювання. Що порадить Господа більше: якщо ми несемо на своє тіло слово «Ісус» чи якщо ми у своєму житті виявимо характер Ісуса Христа? Звичайно ж, друге.

Для свідчення про Христа не потрібно користуватися язичеськими методами, уподібнюючись до цього грішного світу. Ісус обіцяв, що Його учні стануть Його свідками, коли на них зійде Святий Дух: «Але ви приймете силу, коли Святий Дух зійде на вас, і ви будете Моїми свідками в Єрусалимі, по всій Юдеї та Самарії — і аж до краю землі!» (Дії 1:8). Він не сказав, що нам знадобляться наколки, щоб свідчити про Нього.

Крім того, нам, християнам, слід частіше ставити собі запитання: «Що б зробив Ісус на моєму місці?» Не думаю, що для свідчення про Царство Небесне, про Отця, про Суд і про спасіння грішників Він би вдався до релігійних наколок. Шрами на тілі Спасителя були від ударів батогами й від цвяхів, якими Його прибили до хреста.

Підготувала Яна Хорошун

ТЕЛЕКАНАЛ
www.hopechannel.info

Позитивне телебачення для всієї родини

ТВ програма	ПОНЕДІЛОК	ВІВТОРОК	СЕРЕДА	ЧЕТВЕР	П'ЯТНИЦЯ	СУБОТА
НЕДІЛЯ						
00:00 ...є Любов	00:00 Познаєм істину	00:00 Готуємо разом	00:00 Євангеліє в сучасному світі	00:00 ДІАГНОЗ: здоров'я	00:00 Вихід поруч	00:00 Познаєм істину
00:30 Я і мій характер	00:30 Ваша думка	00:15 Страниці для душі	00:30 Закон і благодать	00:30 Радість життя в Христі	00:15 Прийнято считати	00:30 Ваша думка
01:00 Хочу Вас спробувати	00:45 Модна книга	00:30 Лицом к лицу	01:00 Хочу Вас спробувати	00:45 Страниці для душі	00:30 У пошуках істини	00:45 Духовний дім
01:30 Тайни апокаліпсиса (сурдоперевод)	01:00 Давайте розберемося	01:00 Поспілкуймося	01:30 У пошуках істини	01:00 Так говорить Біблія	01:30 Давайте розберемося	01:00 Наука і біблійські дослідження
02:30 Іудаїзм і християнство в світлі Торі і Євангелія	01:30 Контрасти душі	02:00 Музична скринька	02:00 ...є Любов	02:00 Богослужіння у Львові	02:00 Євангеліє в сучасному світі	02:00 Музична скринька
03:00 Модна книга	02:00 Закон і благодать	02:30 Радість життя в Христі	02:30 Іудаїзм і християнство в світлі Торі і Євангелія	02:30 Закон і благодать	02:30 Лицом к лицу	02:00 Тайни апокаліпсиса (сурдоперевод)
03:15 Страниці для душі	02:30 Я і мій характер	02:45 Мужчини. ХХІ століття	03:00 Лестниця духовного воскресіння	03:00 Контрасти душі	03:00 Я і мій характер	03:00 Модна книга
03:30 ДІАГНОЗ: здоров'я	03:00 Лестниця духовного воскресіння	03:00 Богослужіння в храмі на Подолі	03:30 Лицом к лицу	03:30 Вісті надії	03:45 Мужчини. ХХІ століття	03:15 Страниці для душі
04:00 Богослужіння в храмі на Подолі	03:30 Богослужіння у Львові	04:00 Дружболандія	04:00 Богослужіння в храмі на Подолі	04:00 ДІАГНОЗ: здоров'я	04:00 Молодіж на Непоріт	03:30 Євангеліє в сучасному світі
05:00 Дорога к счастью	04:00 Познаєм істину	04:15 Страниці для душі	05:00 Програми ТРК «Три Ангела»	04:30 Дружболандія	04:30 Пасторська проповідь (Кавказ) ЗРС	04:00 Познаєм істину
06:30 ...є Любов	04:30 Вкус здоровья	04:15 Страниці для душі	06:00 Вкус настоящего счастья	04:45 Страниці для душі	05:00 ...є Любов / Вихід поруч	04:30 Хочу Вас спробувати
07:00 Ранок Надії	04:45 Модна книга	04:45 В гостях у Добрячка	07:00 Ранок Надії	05:00 Програми ТРК «Три Ангела»	06:30 Вихід поруч	05:00 Дорога к счастью
07:30 Богослужіння в храмі на Подолі	05:00 Програми ТРК «Три Ангела»	07:00 Ранок Надії	07:30 Дорога к счастью	06:00 Пасторська проповідь (Молдавія)	06:30 Вихід поруч	06:30 Познаєм істину
08:30 Свет надежды	06:00 Открытая книга (В. Нестерук)	07:30 Дружболандія	08:30 Богослужіння у Львові	06:30 Малювати	06:30 Вихід поруч	07:00 Ранок Надії
09:00 Вихід поруч	06:30 У пошуках істини	08:00 ДІАГНОЗ: здоров'я	09:00 Ранок Надії	06:45 В гостях у Добрячка	06:50 5 хвилин для вічності	07:30 У пошуках істини
09:15 Ваша думка	07:00 Ранок Надії	09:00 Так промовляє Біблія (І. Корещук)	07:30 Дорога к счастью	07:00 Ранок Надії	07:00 Ранок Надії	08:00 Хочу Вас спробувати
09:20 5 хвилин для вічності	07:30 Познаєм істину	09:30 Ранок Надії	09:30 Богослужіння у Львові	07:30 ДІАГНОЗ: здоров'я	09:20 5 хвилин для вічності	08:30 Іудаїзм і християнство в світлі Торі і Євангелія
09:30 Ранок Надії	08:00 Вкус здоровья	10:00 Готуємо разом	10:00 Готуємо разом	08:00 Дружболандія	09:30 Ранок Надії	09:00 У пошуках істини
10:00 Готуємо разом	08:15 Модна книга	10:15 Вкус здоровья	10:15 Вкус здоровья	08:15 Страниці для душі	10:00 Іудаїзм і християнство в світлі Торі і Євангелія	10:00 Познаєм істину
10:15 Мужчини. ХХІ століття	09:00 У пошуках істини	10:30 Принято считати	10:30 Принято считати	08:30 Белорусское служение	10:30 Духовний дім	10:30 Лестниця духовного воскресіння
10:30 Вкус здоровья	09:30 Ранок Надії	10:45 Радість життя в Христі	10:45 Радість життя в Христі	09:00 Музична скринька	10:45 Страниці для душі	11:00 Ранок Надії
10:45 Радість життя в Христі	10:00 ...є Любов	11:00 Ранок Надії	11:00 Ранок Надії	09:30 Ранок Надії	11:00 Ранок Надії	11:30 Богослужіння в храмі на Подолі (прямий ефір)
11:00 Ранок Надії	10:30 Лестниця духовного воскресіння	11:00 Контрасти душі	11:30 Євангеліє в сучасному світі	10:30 Лестниця духовного воскресіння	11:30 Вихід поруч	13:00 Музична скринька
11:30 ...є Любов	11:00 Ранок Надії	11:30 Давайте розберемося	12:00 Закон і благодать	11:00 Я і мій характер	11:45 Прийнято считати	13:30 Тайни апокаліпсиса (сурдоперевод)
12:00 Я і мій характер	11:30 Познаєм істину	11:30 Ранок Надії	12:30 Хочу Вас спробувати	11:30 Ранок Надії	12:00 У пошуках істини	14:30 Модна книга
12:30 Хочу Вас спробувати	12:00 Ваша думка	12:00 Готуємо разом	13:00 У пошуках істини	12:00 Радість життя в Христі	12:30 Познаєм істину	14:45 Страниці для душі
13:00 Тайни апокаліпсиса (сурдоперевод)	12:15 Модна книга	12:30 Поспілкуймося	13:30 ...є Любов	12:30 Так промовляє Біблія	13:00 Давайте розберемося	15:00 Євангеліє в сучасному світі
14:00 Іудаїзм і християнство в світлі Торі і Євангелія	13:00 Контрасти душі	13:30 Музична скринька	14:00 Іудаїзм і християнство в світлі Торі і Євангелія	13:00 Хочу Вас спробувати	13:30 Євангеліє в сучасному світі	15:30 В гостях у Добрячка
14:30 Модна книга	13:30 Закон і благодать	14:00 Радість життя в Христі	14:30 Лестниця духовного воскресіння	13:30 Богослужіння у Львові	14:00 Лицом к лицу	15:45 Малювати
14:45 Страниці для душі	14:00 Я і мій характер	14:15 Мужчини. ХХІ століття	15:00 Лицом к лицу	14:00 Закон і благодать	14:30 Я і мій характер	16:00 Свет надежды
15:00 ДІАГНОЗ: здоров'я	14:30 Лестниця духовного воскресіння	14:30 Богослужіння в храмі на Подолі	15:30 Дружболандія	14:30 Контрасти душі	15:00 Модна книга	16:30 Так говорить Біблія
15:30 В гостях у Добрячка	15:00 Богослужіння у Львові	15:45 Дружболандія	16:00 Пасторська проповідь (Молдавія)	15:00 Вісті надії	15:15 Мужчини. ХХІ століття	17:00 Музичний калейдоскоп
15:45 Малювати	15:30 Чудесный магазин	16:00 Открытая книга (В. Нестерук)	16:30 Програми ТРК «Три Ангела»	15:30 Чудесный магазин	15:45 В гостях у Добрячка	17:30 Вдохновение
16:00 Магазин чудес	16:00 Вдохновение	16:30 Програми ТРК «Три Ангела»	17:30 Вкус настоящего счастья	16:00 Пасторська проповідь (Кавказ)	16:30 Молодіж на Непоріт	18:00 Дорога к счастью
16:30 ЗРС	16:30 Програми ТРК «Три Ангела»	17:30 Молодіж на Непоріт	18:00 Дружболандія	16:30 Програми ТРК «Три Ангела»	17:00 Так написано	19:30 Малювати
17:30 Дорога к счастью	17:30 Кантиана	18:00 Музичний калейдоскоп	18:00 Страниці для душі	17:30 Магазин чудес	17:30 Вдохновение	19:45 В гостях у Добрячка
19:00 Поспілкуймося	18:00 Іудаїзм і християнство в світлі Торі і Євангелія	18:30 ...є Любов / Вихід поруч (Молдавія)	18:30 Дорога к счастью	18:00 Богослужіння в храмі на Подолі	18:00 Іудаїзм і християнство в світлі Торі і Євангелія	20:00 Вихід поруч
20:00 ...є Любов	18:30 Путь веры (Молдавія)	19:00 Познаєм істину	20:00 Вкус здоровья	19:00 Познаєм істину	18:30 Дорога к счастью	21:45 Радість життя в Христі
20:30 Вкус здоровья	19:00 ДІАГНОЗ: здоров'я	19:30 Так промовляє Біблія (І. Корещук)	20:15 Модна книга	20:30 Чудесный магазин	20:00 Музична скринька	22:00 Музична скринька
20:45 Д р у ж б о л а н д і я	19:30 Музична скринька	20:00 Богослужіння у Львові	20:30 Ваша думка	21:00 Готуємо разом	20:30 Модна книга	22:30 Євангеліє в сучасному світі
21:00 Вісті надії	20:20 5 хвилин для вічності	20:30 Принято считати	21:00 Тетушка Ре	21:00 Принято считати	21:00 Вісті надії	
21:30 Так промовляє Біблія	20:30 Чудесный магазин	20:45 Малювати	21:30 Музична скринька	21:30 Вкус здоровья	21:30 Тайни апокаліпсиса (сурдоперевод)	
22:00 Євангеліє в сучасному світі	21:00 Я і мій характер	21:00 Духовний дім	21:30 Я і мій характер	21:45 Мужчини. ХХІ століття	22:30 Іудаїзм і християнство в світлі Торі і Євангелія	
22:30 Тайни апокаліпсиса (сурдоперевод)	21:30 ...є Любов	21:15 Ваша думка	22:00 Закон і благодать	22:00 ДІАГНОЗ: здоров'я	23:00 Познаєм істину	
23:30 Іудаїзм і християнство в світлі Торі і Євангелія	22:00 Іудаїзм і християнство в світлі Торі і Євангелія	22:30 Радість життя в Христі	23:00 Євангеліє в сучасному світі	23:00 Так промовляє Біблія	23:30 Давайте розберемося	
	22:30 Закон і благодать	22:45 Радість життя в Христі	23:30 У пошуках істини	23:30 Хочу Вас спробувати	23:30 Познаєм істину	
	23:00 Давайте розберемося	23:00 Контрасти душі				
	23:30 Контрасти душі	23:00 Поспілкуймося				

* ТВ - програма мовлення на сайті www.hopechannel.info; супутникове мовлення на каналі Hope Channel Europe щоденно 04:00 - 10:00; 16:00 - 20:30

Телеканал залишає за собою право внесення змін до ТВ-програми.

АНОНС

Про важливі події та новини, не лише в Україні а й за її межами.

Вісті НАДІЇ

Дивіться програму

П'ЯТНИЦЯ 06:30
ПОНЕДІЛОК, СУБОТА 20:00

Параметри налаштування супутникового телеканалу "Надія":

Канал: Hope Channel Europe
Супутник: Hotbird 6, 13.0°E
Частота: 11642.00 МГц
Швидкість потоку (SR): 27.500
Поляризація: горизонталь (H), FEC: 3/4

Час виходу в ефір:

04:00 - 10:00
16:00 - 20:30

Дивіться програми телеканалу в мережі Інтернет 24 години на добу 7 днів на тиждень на сайті

www.hopechannel.info

Телефони гарячої лінії:

0 800 50 157 80

life:) (093) 50-157-80

МТС (066) 707-00-05

КІБЕЛСТАР (098) 707-00-05

Молитовна підтримка
Розмова зі священнослужителем
Сімейна консультація
Питання, побажання і пропозиції

Вивчайте Біблію разом з нами on-line на сайті www.bibleschool.com.ua

Ваші пропозиції, побажання, зауваження надсилайте на адресу:

✉ contact@hopechannel.info

а/с 36, Київ - 71, 04071 Україна

hope_channel_ukraine

Диски

Замовивши два диски, ви маєте можливість придбати місіонерський комплект ("Диск для водіїв") за спеціальною ціною

3 DVD

Иудаизм и христианство в свете Торы и Евангелия

Новий цикл лекцій Олександра Болотнікова. Глядач зможе дізнатися про те, чому Біблія приділяє так багато уваги єврейському народу; як правильно розуміти важкі Євангельські тексти і складні уривки Торі.

Мова: російська

2 DVD

Радикальная молитва

Чи готові Ви молитися радикальною молитвою? Молитвою, яка переверне Ваше життя та здивує Вас неймовірними результатами? Молитвою, на яку Бог зміг би дати певну відповідь "так"?

Мова: російська

Замовити диски або безкоштовний каталог відеопродукції Ви можете за адресами:

zakaz@hopechannel.info

а/с 36, Київ - 71, 04071 Україна

або за телефонами гарячої лінії

На Земле неладное творится:
Зло с добром стремимся увязать,
Нам бы с Богом взять и примириться,
Что-то Богу доброе сказать!

Нам бы вспомнить, как
из глины липкой,
Предвкушая встречу и любя,
Бог с отцовской нежною улыбкой
Человека создал для Себя.

Но творенья о Творце забыли,
Возгордившись разумом своим.
Те, которых Он создал из пыли,
Гордым сердцем вознеслись над Ним.

А Господь, любя людское племя,
К нам сюда пришел, на Землю слез,
И, взвалив на плечи наше бремя,
На Голгофу, падая, понес.

Чтоб собрать грехами унесенных,
Чтоб забрать домой детей Своих,
Нас, погибших, превратить
в спасенных
И из мертвых сотворить живых!

На Земле неладное творится:
Смерти, войны, распри без конца...
Нам бы с Богом взять и примириться,
Попросить прощенья у Творца!

■ **Людия Антонычева**

Гордість країни

Ще до Гуса в Богемії перебували люди, які відкрито осуджували зіпсованість церкви й людські вади. Їхні погляди викликали найбільший інтерес у народі. Налякане духовенство повстало проти учнів Євангелія, і почалися гоніння. Змушені проводити богослужіння в лісах і горах, вони й тут зазнавали переслідувань з боку солдат, і багато хто загинув. Пізніше було видано наказ спалювати на вогнищі тих, хто не сповідує римську віру. Але, віддаючи життя, християни поклали надії на процвітання своєї справи. Один з мучеників, «котрий навчав, що спасіння здобувається тільки через віру в розп'ятого Спасителя», заявив перед смертю: «Тепер лють ворогів істини узяла гору над нами, але так буде не завжди: з'явиться людина — без меча й влади, із простого люду, і проти неї вороги будуть безсилі». Час Лютера був ще далеко, але вже народився той, чие свідчення проти Риму повинно було пробудити цілі нації.

Ян Гус походив із простої родини, він рано осиротів зі смертю батька. Його благочестива мати, вважаючи освіту й «страх Господній» найдорогоціннішим скарбом, прагнула всіма силами придбати цю спадщину для свого сина. Спочатку Гус навчався в повітовому училищі, а потім вступив до Празького університету. Гус вирушив у Прагу в супроводі матері; бідна вдова нічого не могла дати своєму синові, але, наблизившись до великого міста, вона схилила коліна й поруч із осиротілим юнаком благала Небесного Отця злити на нього Своє благословення. Навряд чи вона передбачала, якщо буде відповідь на її молитву.

В університеті Гус вирізнявся своєю невтомною старанністю й блискучими успіхами, а непорочне життя й ласкаве, дружнє ставлення до всіх були винагороджені загальною прихильністю. Він був щирим прибічником Римської Церкви, намагаючись одержати її благословення. Бувало, що з нагоди якого-небудь свята він шов на сповідь, віддавав останні гроші й приєднувався до процесії, щоб отримати обіцяне прощення. Після закінчення університету він став священником і незабаром, вирізнившись і в цій царині, був запрошений до імператорського двору. Він досяг професорського звання й став ректором того університету, у якому отримав освіту. Буквально за декілька років скромний учень, котрий не мав коштів оплатити своє навчання, став гордістю країни, і його ім'я стало відомим на всю Європу.

ГУСИТСЬКИЙ РУХ... І УКРАЇНА

Великі події пов'язані з Яном Гусом і гуситським рухом дуже гарно описані в книгах з історії християнської церкви й особливо в одній із найпопулярніших з них — книзі «Велика боротьба» Е. Уайт. Факти історії гуситського руху добре відомі багатьом читачам; ці факти беззаперечні й не викликають жодного сумніву. Але про величезний вплив гуситського руху, котрий він справив на християнство в Україні, відомо небагато, оскільки протягом радянського періоду ця тема була забороненою. Завдання серії статей про гуситський рух в Україні полягає не тільки в тому, щоб познайомити читача з невідомими сторінками історії.

«Події минулого, які розглядаються як частина боротьби між силами світла і темряви, повинні бути в наших очах нове значення, бо вони проливають світло на майбутнє, освітлюючи шлях тим, хто, подібно до реформаторів минулих століть, буде покликаний, нехтуючи земними благами, нести людям Слово Боже і свідчення Ісуса Христа». У подіях минулого ми можемо бачити відображення майбутньої боротьби, яка чекає на нас. Але перед тим, як розглянути діяльність та вплив гуситського руху на релігійну ситуацію в Україні в XV–XVI ст., звернемо увагу на витоки та розвиток цього руху в самій Чехії.

Гусизм виник завдяки вченню чеського професора Яна Гуса (1371–1415 рр.), який знайшов чимало прихильників у Європі і став ідеологією релігійного пробудження в Чехії в XV ст. Гус вимагав реформи Католицької Церкви за зразком ранньохристиянських громад, засуджуючи симонію, торгівлю індульгенціями, церковне землеволодіння, практику плати за обряди та інші зловживання духовенства. Виступаючи проти перетворення духовенства на окремих, привілейований стан, Гус наполягав на участі в обряді причастя як священнослужителів, так і мирян під двома видами (хліб і вино), що стало одним із головних гасел його послідовників. Ян Гус вимагав, аби богослужіння здійснювалося зрозумілою, народною мовою. Основою суспільного життя він вважав Закон Божий, а якщо представники влади його порушують, піддані повинні слухатися більше Бога, ніж людини. Він вважав, що не можна брати плату за тайнства і продавати церковні посади, а священнику достатньо невеликої плати, аби задовольнити свої необхідні життєві потреби. Щоб поширити своє вчення, Гус не тільки проповідував з кафедри: він також наказав розписати стіни своєї церкви малюнками на біблійні сюжети, складав пісні, які стали народними, провів реформу чеського правопису, зробивши книги зрозумілими для простого народу.

На Гуса значний вплив справило вчення англійського реформатора Джона Вікліфа, твори якого стали відомими в Чехії близько 1398 р. через посередництво чеських студентів у Оксфордї. Контакти між Англією та Чехією були дуже тісними внаслідок шлюбу сестри Вацлава IV Анни з королем Англії Річардом II. Вікліф заперечував релігійні практики — поклоніння святим та реліквіям, целібат, ієрархію, чернецтво — та проголосив Біблію єдиним джерелом віри. Багато трактатів Вікліфа до Чехії привіз Ієронім Празький, приятель Яна Гуса. Їх очче читали та вивчали Ян Гус та інші чеські професори.

Діяльність Яна Гуса була пов'язана із Празьким університетом, у якому він

Віталій Нероба, магістр релігієзнавства, м. Ніжин Чернігівської обл.

тривалий час працював. Відкритий 1348 р. цей перший на слов'янській землі вищий навчальний заклад був розрахований передусім на студентів із Чехії та Речі Посполитої, оскільки в ті часи культурний вплив чехів на інших слов'ян був досить значним, тому вчення Яна Гуса знайшло позитивний відгук у Речі Посполитій. Рух гуситів розвинув привабливу для Речі Посполитої ідею «слов'янської єдності» задля протидії німецькій загрозі.

Ідеї гусизму: скасування незрозумілої латини, проповідування народною мовою, спрощення культу, відмова духовенства від надлишкових привілеїв, обряд причастя мирян під двома видами, участь світської громади та братські організації — викликали значний резонанс у Речі Посполитій. Показовим є такий факт: під час суду над Яном Гусом у Констанці саме польські делегати (делегати Речі Посполитої, до складу якої на той час входила й Україна) надали йому підтримку. Сам Ян Гус у своїх листах згадував, що з боку цих людей він знаходив моральну підтримку в найважчі для нього часи [1]. Загалом можна стверджувати, що саме Річ Посполита була тією державою, де гусизм сприймали позитивно, а його ідеї набули помітного поширення.

Проповіді Яна Гуса, співзвучні з ученням Вікліфа, спричинили його конфлікт з Римською курією. Реформатору заборонили правити службу, позбавили можливості викладати в університеті. У 1414 р. Яна Гуса викликали на собор у Констанцу й звинуватили в ересі, а 6 липня 1415 р. його спалили на вогнищі. Провина Гуса полягала в тому, що він проповідував Слово Боже не латиною, а чеською мовою, намагався відродити правдиве благочестя в церкві. Усе своє вчення цей вірний Богові проповідник намагався узгоджувати зі Святим Писанням, тому його було звинувачено у вікліфанстві. Тарас Шевченко був вражений історією цього мученика й описав ці події у поемі «Єретик»: «Отак Гуса ченці осудили, Запалили... та Божого Слова не спалили, Не вгадали, що вилетить орел із-за хмари. Замість гуся... і розклює Ви-соку тіару».

Шевченко мав рацію, оскільки чеські орли не тільки «розклювали високу тіару католицизму», а й гуситський рух, наймогутніша передреформаційна течія, набув значного поширення серед українського та білоруського народів, особливо серед інтелігенції та міщанства. Перед гуситським релігійним відродженням у литовсько-польський період української історії відбувалось сумне виродження Православної Церкви, яка переживала культурний та моральний занепад. Занедбання духовного

життя сприяло поширенню релігійного формалізму, переважанням зовнішніх форм обрядовості, моральним падінням, зокрема в подружніх стосунках. Поширювався фанатизм, нетолерантність до інаквовірних. Цю ситуацію влучно охарактеризував митрополит Іларіон: «Церковна влада більше дбала про свої маєтки, аніж про церкву, більше думала про вовночку своєї отари, аніж про її душу» [2]. Серед українського населення значно посилювалося розчарування в Православній Церкві, скрізь почали голосно говорити про аморальність духовенства, занепад Православної Церкви. Прикро вражав занепад освіти, розклад церковного життя та падіння моральності серед кліру. Як зазначав князь К. Острозький, «занепали проповіді, настав голод слухання Слова Божого, настало відступлення від віри й закону» [3]. Це не могло не хвилювати найактивнішої й найсвідомішої частини православного громадянства. І з того часу починається великий рух, спрямований на внутрішню реформу, що дало Православній Церкві сили боротися з небезпечною духовною занепадом та відступництвом від біблійних основ віри.

Значною мірою розвиткові цього руху сприяв гуситський рух, через вплив якого в Православній Церкві України в XV–XVI ст. набуває поширення практика вільної інтерпретації біблійних текстів світськими людьми, з'являються біблійні переклади розмовною мовою. Набуває поширення ідея світського патронату над церквою, яку братства значною мірою зреалізували в Україні. Через гуситські впливи в освічених колах українців визрівало переконання в необхідності розвивати писемність, організовувати українські школи і друкарні, створювати підручники тощо. Усе це призвело до так званого українського відродження XVI–XVII ст., внаслідок якого Україна стала однією з найосвіченіших земель у Європі. Це культурно-просвітницьке та релігійне відродження значною мірою було інспіроване гуситським чеським рухом.

Про поширення гуситського руху в Україні в XV–XVI ст. дізнаємося в наступному номері.

Література:

1. Грушевський М. С. *Історія української літератури*. — К., 1995. — Т. 5. — 542 с. — С. 67.
2. Огієнко І. *Українська церква. Нариси з історії Української Православної церкви*. — К., 1993. — 124 с.
3. *Історія релігій в Україні. Навчальний посібник. Під ред. Колодного А. М. та ін.* — К.: Т-во «Знання», 1999. — 735 с. — С. 178.

*Продовження.
Початок у №5 2012.*

Нінія

Молоді люди з дитинства знали один одного. Їхні батьки були сусідами та друзями. Старий Клавдій мав невеличку крамницю квітів у передмісті Риму й постачав римлянам троянди на свята їхніх богів. Але ось він пізнав і прийняв нове вчення, став християнином, роздав усе своє майно бідним і переконав дочку Нінію, сусіда Плінія та його сина Лівію прийняти віру в Христа. Щодня він приходив сюди та приводив дітей.

Нінія йшла на богослужіння християн, як на свято. За прикладом батька, вона з дитинства шукала істинного Бога, Бога милосердя та любові. Сьогодні вона особливо палко молилася, просячи Христа Спасителя благословити її союз із Лівією. Вона вся занурилася в молитву. Забувши про весь світ, молода дівчина палко шепотіла:

— Господи, великий і милосердний! Удвох із Лівією ми будемо славити Твоє Ім'я, будемо поширювати світло Твого вчення. Великий Боже, допоможи нам! Спаси і збережи нас...

Несподівано молитва Нінії обірвалася... Збентеженість промайнула між рядами людей, схилених у молитві. Хлопчик-християнин, який стояв на варті біля входу до катакомби, забіг із переляканим обличчям.

— Рятуйтеся! Рятуйтеся! — крикнув він, схвилюваний та зляканий. — Імператорська варта оточила підземелля!

Плач та ридання жінок були йому відповіддю; багато хто кинувся до виходу; старець-пастор зупинив їх.

— Улюблені сестри та брати! — підвищуючи голос, звернувся він до своєї пастви. — Порятунку немає. Вороги напали на наш слід. Приготуймося з радістю йти на люті кари та муки. Будемо стояти за нашого Спасителя. Чи не є це добрим знаком для всіх нас, діти мої, прийняти чашу страждання з Божественним Страждальцем?

Слова старця вплинули на присутніх. Бліда, але спокійна Нінія, схилившись на коліна, молилася.

— Якщо судилося мені загинути, — шепотіла вона, — дай мені, Боже мій, зробити це спокійно та радісно, як і личить істинній християнці.

Юнак Лівія опинився біля неї. — Дозволь мені спасти тебе, Нініє, — прошепотів він палко. — Я знаю потайний хід у печері, він веде до пустинного місця. Я, ти й батько можемо це зробити. — А інші, Лівіє? — схвилювано запитала дівчина.

— Усі не встигнуть, люба. Підземелля вузьке, ледь може пройти одна людина.

— Тоді я залишусь, щоб розділити долю всіх, — сміливо відповіла дівчина. Рука старого Клавдія лягла на її голову.

— Іншої відповіді й не чекав я від тебе, доню моя. На все воля Господня, — тремтливим голосом прошепотів старець. — Вір: Христос Спаситель чекає на тебе в оселях праведників.

І він благословив свою улюбленицю. У цей час старець-пастор заспівав гучним голосом: «Слава в вишніх Богу». Хор християн підхопив священні слова, і катакомби наповнилися урочистим співом.

Раптом почувлися гучні, грубі голоси біля входу, лязкіт зброї, і цілий підрозділ легіонерів з мечами вбіг до печери.

— Смерть християнам! Смерть зрадникам імператора! — кричали легіонери, оточуючи групу християн під час молитви.

Через деякий час зв'язаних християн уже вели до в'язниці порожніми вулицями Риму.

У величезній будівлі цирку, яка знаходилася на правому березі Тибру, біля двору Нерона, «Золотого будинку» (так називали римляни цей палац), у приміщенні, відділене від арени завісою, було

загнано групу християн, заарештованих декілька днів тому в підземеллі. Ложі цирку, увесь амфітеатр його були заповнені ласою на видовища римською публікою. Тут були і патриції з патриціанками, одягнені по-казковому розкішно, і бідне населення Риму. У центральній ложі на шкурі по-царськи красивої пантери вмовистив сам Август і чекав вистави. Його друга жінка, красуня Помпея — Сабіна, яка нічим не поступалася у своїй жорстокості чоловікові, красувалася тут із прекрасним, невинним хлопчиком, чия зовнішність мало гармоніювала з її злобною душею.

Сенатори, наближені до імператора люди та вельможі тіснилися в ложах, розташованих поблизу імператорської. Неперевершені вартові охороняли їх.

По-дикунському красиве хихацьке обличчя імператора особливим чином оживалося. Він заздалегідь передчував насолоду від наближення мук його найзапекліших ворогів-християн, яких йому хотілося вважати державними злочинцями та ворогами.

За знаком, який дав імператор, заграла невидима музика. Десятки тисяч троянд полетіли до ложі імператора та на арену. Наступний знак Нерона — і раби підняли важкі двері величезної клітки, звідки вискочила роздратована левиця. За нею вистрибнули два леви та декілька тигрів. Голодні звірі, рикаючи та завиваючи, повільно рухалися по арені.

— Не бійся, Нініє! Не бійся, дитя моє. Земні муки і тортури ніщо. Велика нагорода чекає потерпілих на небесах, — говорив старий Клавдій, тримаючи схвилювану доньку у своїх обіймах.

В останню хвилину сміливість, здавалося, покинула дівчину. Вона була така молода та вродлива, їй так хотілося жити — як тут було не зникнути? До останньої хвилини вона чекала на помилування від імператора. Але завивання звірів, яке вона почула, вбило останню надію. Вона зблідла й притулилася до грудей батька. Підійшов Лівія.

— Чому ти не дозволила вивести тебе з підземелля? Була ще можливість спаситися! — промовив він, дивлячись із невимовним боєм та любов'ю в очі нареченій.

— Ні! Ні! Я не про це! — палко промовила юна християнка. — Як жити, коли помирають мої друзі й близькі в ім'я Його? Але все ж таки страшно мені, Лівіє, страшно, коли подумаю, що зараз загину в пазурах лютої тигриці, у муках прийму смерть.

І вона тихенько заплакала, закривши обличчя руками. Старий Клавдій обійняв дочку за плечі.

— Не бійся, Нініє, не бійся, дитя моє, — говорив він, погладжуючи її по голові. — Декілька десятків років тому Ісус Христос прийняв за нас муки на хресті, невже ми не знайдемо в собі сили наслідувати Його Божественний приклад? Голос поважного старця міцнів із кожною хвилиною. З натхненням і глибокою вірою звучала його промова. Очі горіли рішучістю й готовністю прийняти за Христа будь-які муки. Християни, які до цього часу з відчаєм у душі чекали смерті на арені, обступили поважного старця й слухали його запальну промову. Він говорив про хресні страждання розп'ятого Христа, про вічне блаженство, яке чекає на мучеників за віру Христову. Поява воїнів з варті перервала його слова. Вони, грубо розштовхавши ряди християн, виштовхнули частину їх на арену під тихі настанови Клавдія:

— Мужайтеся, брати й сестри! Пам'ятайте Воскреслого Спасителя Христа. Не страшна смерть у Його Ім'я. Христос воскрес, брати та сестри! Воскресить Він, Благий, і нас, Своїх вірних рабів.

Упала важка завіса біля входу. Перші мученики вийшли. Настала хвилина тиші. І раптом дикий рев звірів пролунав на весь цирк. Нестримні оплески натовпу відгукнулися на ці звуки.

Ледве опановуючи себе, тримаючись міцно за руки батька та нареченого, Нінія чекала своєї черги. Ось знову з'явилися воїни й грубо схопили решту в'язнів.

Дівчина побачила жажливе видовище. На залитій кров'ю арені лежали звірі, рикаючи, вони докінчували свою страшну розправу... Ближче за інших до входу стояла жажлива левиця, її пащека була в крові. Яскраво та грізно світилися очі звіра. Левиця прогнула спину й стрибнула в напрямку дівчини. Тепер вона перебувала за десять кроків від неї. Із жахом стежила Нінія за наближенням звіра. І ось, коли хижак опинився перед нею, несподівано зник страх із серця Нінії.

— Христос воскрес! — голосно виголосила вона, підіймаючи руку.

І чистим, дзвінким голосом вона заспівала хвалебну пісню Христові! Щось по-особливому прекрасне та сміливе було в цьому пориві дівчини та в її чистому, світлому співі, в її радісних очах. Вона нібито ясно здалеку побачила Христа з простягнутими до неї руками. І тепер уже безстрашно поглянула в очі звірові.

Відбулося щось надзвичайне й непередбачуване цієї миті. Замість того, щоб накинутися й розшматувати жертву, левиця, ніби граючись, як собака, підповзла до неї на животі. Інші звірі, припинивши шматувати трупи нещасних, із глухим ричанням відійшли вбік.

Імператор піднявся в ложі й зробив знак. Красень-раб подав лютню Нерону. Вважаючи себе великим музикантом-співцем, Нерон заспівав, акомпануючи собі на лютні. Нерон співав довго, і коли закінчив, публіка з шумом підвелася зі своїх місць і нагородила імператора бурхливими оплесками, осипаючи неприхованими лестощами. Задоволений і гордий, Нерон вклонився натовпу і, махнувши рукою, голосно промовив, указуючи вниз на арену:

— Заберіть звірів, прощення християнам! Хай живуть ті, хто почув зараз співця Августа, їхнього імператора. Дівчина-християнка змогла змусити зазвучати тепер у серці співця голос музи. Хай живе вона та її друзі. Прибрати звірів!

Тихий зойк полегшення вирвався із грудей мучеників, які залишилися серед живих.

— Христос Воскреслий спас нас! І старий Клавдій обійняв свою дочку та її нареченого, притиснувши до грудей.

Научи меня, Боже, тебе доверять
В ясный день и в минуты затмений,
Научи свою жизнь в Твои руки вверять,
Как дитя, без малейших сомнений.

Дай ходить пред Тобой так,
как верный Енох,
В послушании воле небесной,
Чтоб однажды быть взятой
в небесный чертог
И вкусить плод Страны той чудесной.

Будь моей путеводной, надежной звездой,
Освещай путь во тьме непроглядной,
В мое сердце вложи совершенный покой,
И другого мне счастья не надо.

Ураганы и штормы пусть будут вокруг,
Скорбь, и голод, и ветры гонений,
Со мной рядом Господь —
Верный Страж мой и Друг,
Нет причин для тревог и волнений!

■ *Любовь Протосовицкая*

Золоті істини християнства

● *Бог видит и дающего, и даяние — и руку, и сердце.*

● *Бог любит каждого так, как будто кроме него никого больше на свете нет.*

● *Дом, построенный руками, — еще не дом. Настоящий дом строится еще и сердцем.*

● *Если вам кажется, что Бог далеко от вас, как думаете, кто от кого отошел?*

Свобода Робінзона Крузо

У 1711 році один журналіст опублікував історію моряка Олександра Селкірка, що стала основою для майбутнього роману Данієля Дефо «Робінзон Крузо». Селкірк не любив підкорятися. Через конфлікт з капітаном моряка висадили на одному з островів Тихого океану. Разом з напутніми словами «Бери свободу!» слідом за ним на острів викинули всі необхідні пожитки (серед яких була й Біблія). На самоті Селкірк провів чотири з половиною роки. У 1709 році матроси судна «Дуке», що проходило повз ту місцевість, помітили слабкий димок на острові, позначеному на карті як не населений. Згадавши, що там перебувають люди, котрі потерпіли від аварії на кораблі, моряки причалили до берега й знайшли там людиноподібного дидака, обличчя котрого неможливо було розгледіти через волосся й бороду...

Як ви думаєте, що зробив Олександр Селкірк, котрий не звик звітувати ні перед ким і був абсолютно вільним? Залишився на острові вільним чи обрав повернення до людей і позбавив себе такої свободи?

Свобода — це перевага робити особистий вибір. Безсумнівно, свобода є й умовою щастя. Ти можеш бути щасливим тільки тоді, коли маєш можливість робити власний вибір. Свобода — це привілей обрати певний спосіб життя й рухатися визначеним шляхом. Щастя — це не просто свобода дій, тому що тоді Робінзон Крузо ніколи не повернувся б в Англію. Щастя полягає в правильному виборі, який може зробити людина завдяки свободі обирати.

На жаль, через те що люди плутають засоби з метою, свобода перетворилася з умови щастя (саме це було її призначенням) на мету номер один. І що з цього вийшло?

ЗДОРОВ'Я І ЩАСТЯ

«Серце радісне добре лікує, а пригноблений дух сушить кості»

(Прит. 17:22).

Перебуваючи у концентраційному таборі, Віктор Франкель був позбавлений абсолютно всього, що мав, навіть волосся. Він розказував, як на власному досвіді дізнався, що суспільство може позбавити людину всього, окрім одного — її внутрішнього ставлення до тих чи інших обставин життя. Ми можемо бути роздратованими, занадто вимогливими або незадоволеними собою. З іншого боку, ми можемо уникнути багатьох страждань, неприємних почуттів, втоми і навіть розладу здоров'я, змінивши ставлення до всього того, що відбувається навколо, ставши оптимістами, сповненими мужності.

Життєвим досвідом, а тепер і науковими дослідженнями доведено, що люди можуть покращувати своє здоров'я, змінюючи своє ставлення до життя. «Між розумом і тілом існує таємничий і дивовижний зв'язок. Вони впливають одне на одного» (Е. Уайт. Поради щодо здорового способу життя, с. 122).

Норман Каузінс, колишній видавець «Суботнього літературного огляду», захворів серйозною і, можливо, смертельною хворобою. Коли лікарі не змогли йому допомогти, він почав приймати ліки під назвою «веселе серце» з книги Притч. Він придбав усі гумористичні книги, які тільки міг знайти, і зосередився на тому, щоб якомога більше сміятися. Після одужання він зробив цікавий висновок: «Я висміяв собі здоров'я!»

Якщо сміх мав позитивний вплив на здоров'я Нормана Каузінса, то як же з християнами? Чи використовуємо ми у повній мірі дар прославлення і вдячності? Чи не повинні християни мати ще краще здоров'я? Якщо сміх став джерелом здоров'я для Нормана Каузінса, наскільки кориснішим буде наповнити своє життя всім, що благородне, позитивне і чисте? Безсумнівно, позитивний, радісний настрій є могутнім засобом проти стресу.

Павло знав, яку силу має добрий настрій, коли написав: «Наостанку, брати: те, що істинне, що чесне, що справедливе, що чисте, що любе, що гідне хвали, — коли яка чеснота або коли яка похвала, — про це роздумуйте» (Филп. 4:8). Усім нам подобається перебувати в товаристві людей, чий радісний, задоволений життям дух підбадьорює нас. Люди, що мають позитивний, доброзичливий настрій, володіють справжньою радістю. Вони справляють підбадьорливий і цілющий вплив на оточуючих їх людей.

Наша донька подарувала нам дощечку із зображенням кролика, котрий побачив сонечко і скорчився від сміху. На дощечці написано: «Щоденна порція сміху не підпустить смутку».

Коли дивишся на обличчя людей, здається, що багато хто з них відображає «пригноблений дух». Зауважили, що понад 40% американських чоловіків страждають на гіпертонію. «Пригноблений дух» деякою мірою став причиною того, що майже у 200 осіб у Сполучених Штатах Америки щогодини трапляється серцевий напад — причому в багатьох у перший і останній раз. Істинний християнин не дозволить своєму сердцю завмирати від страху.

Секрет косметики християнки

...Від неї йшло чарівне світло радості й задоволення. «Ти просто дишаєш здоров'ям і благополуччям. Очі випромінюють таке загадкове світло, шкіра обличчя така оксамитова, руки завжди такі ніжні. Відкрій таємницю своєї косметики», — попросили її якось подружки.

Вона підняла очі й, злегка всміхнувшись, відповіла: «У мене немає таємниць. Для вуст у мене тільки правда й щирість; для голосу — постійна згадка про Бога; для очей я використовую покірний, але теплий погляд; для рук — здійснення добрих і корисних справ; для тіла намагаюся знайти в собі терплячість і чесність; для свого серця використовую тільки любов до Бога та людей; а для розуму — знання, мудрість і розсудливість. У моїй душі завжди виховую покірність Богові, а свої пристрасті приборкую силою віри й ревних молитов».

Олександр Богданенков

Долиною смертної темряви

«Коли я піду хоча б навіть долиною смертної темряви, то не буду боятися злого, бо Ти при мені, — Твоє жезло й Твій посох — вони мене втішать»

(Псал. 23:4).

Ішов переломний 1943 рік, перемага радянських військ у битві за Сталінград і крах німецької операції «Цитадель» на Курській дузі стали поворотним моментом в історії Великої Вітчизняної війни. Для Ірини Михайлівни, активного члена партії й самовідданої трудівниці партизанського опору, цей рік теж став переломним. Зі шкільної лави вона вважала релігію запаморочливою хитрістю, за допомогою якої влада тримала в залізному кулаку неосвічений народ. Немов свинцевий осад, осіли в молодому мозку Ірини ідеологічні гасла Маркса й Леніна: «Релігія — опіум для народу». Але як би не намагалися діяти комуністичної пропаганди всюди й скрізь насаджувати свої погляди, все-таки життя ставило такі питання, на які ця ідеологія була неспроможна відповісти. Насіння Божественної істини зуміло пробити товщу войовничих забобонів атеїзму, і живе серце, скуте кригою безбожжя, відтануло, зігріте променями Сонця праведності.

В один із квітневих днів Ірині було доручено доставити в обласне місто важливу депешу. Таке завдання було не першим у короткій партійній кар'єрі молодої жінки. Взявши із собою семирічного синопка й трирічну доньку, вона вирушила долати більш ніж ста кілометровий шлях, що відокремлював її від поставленої мети. Попереду була окупована ворожими силами територія, виснажлива дорога й морозні квітневі дні. Ірина вірила, що все це криваве пекло коли-небудь закінчиться, що роз'ятрена вибухами снарядів і артилерійських залпів земля одного разу заспокоїться, і в цю скарбничку загальної перемоги вона хотіла зробити свій скромний внесок. Розмірковуючи, Ірина знаходила сили, мужність і рішучість, необхідні для виконання дорученого їй завдання.

То польовими шляхами, то лісовими стежками, часом зовсім забуваючи про себе, молода жінка з двома маленькими дітьми долала кілометр за кілометром. Костя, якому вже були знайомі довготривалі походи, йшов мовчки, і хоч вираз його обличчя говорив досить красномовно, все-таки хлопчачі вуста зберігали мовчання, і тільки час від часу маленька Тетянка, вдивляючись у материнські очі, запитувала: «Мамо, а довго ще? Мамо, а

скоро ми приїдемо?» Відповідаючи на запитання Тетянки, Ірина намагалася бути сильною та мужньою, вона приховувала за вдаваною впевненістю, за бойовою солдатською ходою й своєю втомою і свій страх, і свій біль, але в грудях зовні непереможної жінки запекло билось тендітне серце. А у хвилини слабкості, коли сльози не вдавалося стримати або нишком витерти, молода жінка скаржилася на те, що її очі сльозяться від зустрічного вітру, і просила не відволікати сторонніми запитаннями.

Перший день пройшов ніби без передбачених обставин; хоч шлях і був важким, але не можна було назвати його нездоланим: погода була теплою, дорога — тихою й безлюдною, а діти, напрочуд, — терплячими й покірними. Самотня згорблена бабуся, будинок якої стояв біля самого лісу, люб'язно прихистила їх і навіть поступилася теплою лежанкою на печі. А до ранку незнайома зібрала невеликий вузлик з їжею та з коротким напуттям «Нехай Бог допомагає!» випроводила випадкових гостей у подальшу дорогу. Слово «Бог» збентежило Ірину, але, поважачи синівину гостинної бабусі, вона стримала свій пролетарський гнів. Новий день не обіцяв нічого особливого, однак хто міг знати, що саме він нанесе смертельну рану безбожному звірові, який оволодів серцем молодої підпільниці.

Після декількох кілометрів перед Іриною пролягло величезне поле, краї якого сягали далеко за видимий обрій. Поки земля була вкрита нічним морозом, не можна було втрачати ні хвилини. Потрібно було рішуче рухатися вперед, щоб подолати поле до того, як воно перетвориться на бруд, котрий важко перейти. Зробивши кілька рішучих кроків, Ірина раптово зупинилася. Зібравши всю свою силу, вона міцно стисла дитячі рученята у своїх долонях, так, що навіть Костя закричав: «Мамо, пусти! Боляче!» Але Ірина ніяк не відреагувала на дитячий крик. Вона стояла нерухомо, немов закам'яніла, а по її обвітрених щоках уперше так неприховано текли сльози. У двадцятьох метрах від них, праворуч від земляної вибоїни, лежало присипане снігом мертве тіло людини. Ірині стало зрозуміло: поле заміноване. І хоч їй ніколи не доводилося брати участі у військових діях, проте вона багато разів

бачила мерців з відірваними стопами ніг, у чиїх тілах було безліч осколків протипіхотних мін. Жінка знала, що будь-який необережний крок може коштувати життя. «Господи, — раптом зірвалося з вуст, — допоможи!» Молода мати опустилася на коліна й, схиливши обличчя до самої землі, пошепки тремтливими губами ще раз повторила: «Господи, допоможи!» Такою була перша молитва Ірини.

Піднявшись з колін, вона суворо наказала дітям ступати крок у крок за нею. Так вони і йшли: попереду всіх, обережно ступаючи, йшла Ірина, за нею Тетянка, яка помітно подорослішала за останні кілька днів, а замикав шеренгу Костя. Усю дорогу в голові Іри звучала проста молитва, що зірвалася з кам'яної клітки її серця. Роблячи кожний крок, вона внутрішньо шепотіла: «Господи, допоможи!» — з надією на те, що Бог простить, помилює й збереже їх. Кожний пройдений метр коштував неймовірних зусиль, кожне зіткнення стопи із землею було дивом, кожна мить здавалася рівноцінною життям. З якою насолодою, озираючись назад, Ірина дивилася на зосереджені рухи своїх крихіток, і, наче найгеніальнішою музикою, вона насолоджувалася ледь чутним шумом, з яким її діти вдихали й видихали повітря. Людське життя, що не становило ніякої цінності для уряду войовничих держав, раптом здалося їй найдорогоціннішою перлиною, яку тільки можна відшукати на цій Землі.

Коли смертоносне поле опинилося за спиною, Іра міцно пригорнула своїх дітей до себе — то було свято віри і життя, свято Божої любові. Наївна молитва, що складалася лише з двох слів, була прийнята Небом з великою радістю, і Господь не забув про відповідь на щире прохання. Зло було придушено, але засобом тієї перемоги були не осколки мін і не страшні кулі автоматів, але нестримний вибух Божої любові, що й через тисячоліття досягав людських сердець. Три рідні душі щиро раділи та обіймали одна одну так, немов позаду залишилося не тільки міне поле, але й уся війна. Та дорога, що нею пройшла Ірина, була не просто дорогою з районного центру в обласний — то був шлях до нового світу, в якому найбільша цінність — людське життя й відносини з Богом.

Свідчення про Бога та віру

Дмитрий Сергеевич Аничков (1733–1788), русский философ, математик, логик

«Хотя ни места, где Бог, ни фигуры, какую Он имеет, и не знаем, и не видим, однако познаем Его из действий Его; равным образом и о душе своей, хотя ни места, в каком она обитает, ни начертания, какое она имеет, не знаем и не видим, из ее действий заключаем, что она есть без всякого смешения, простая, неделимая на части, не исчезающая,

но пребывающая вечно, яко от Бога дарованная».

«Рассмотрим токмо прилежнее бывшие и сбывающиеся с намиключения, то увидим ясно, что вся наша жизнь во всем своем исследовании зависит от Бога, увидим, как Бог судьбы Свои неисповедимые над нами удивляет, познаем Его премудрость, прославим Его благость и, наконец, дойдем до познания сего, что ничего не бывает без воли Божьей и никакая сила промыслу Божию учинить препятствия не в состоянии».

Фридрих Вильгельм Гершель (1738–1822), немецкий астроном, открывший планету Уран

«Чем больше раздвигается область науки, тем больше является доказательств существования Вечного Творческого и Всемогущего Разума».

Лариса Бабак

Сімейний відпочинок на природі — запорука гармонії в сім'ї

Ми обираємо свою половинку й одружуємося з надією на щастя. Переважна частина весільних побажань стосується радості й благополуччя. І сім'я справді здатна принести набагато більше, ніж очікуєш на початку шляху. Але вона ж може стати й джерелом найбільших у житті розчарувань.

На кожному етапі сімейне життя ставить нові завдання, дивує новими загадками. Це вічний лабіринт, де необхідно знаходити правильні відповіді, щоб не потрапити в пастку фантазій. У кожному періоді сімейного життя є свої секрети щастя: те, що влаштовує молодят, молодим батькам уже не підходить. Потрібно постійно рухатися вперед, до ще більш міцних взаємин з безліччю неповторних відтінків, схожих на строкаті фарби щоденного, але щораз нового сходу сонця, і рухатися неодмінно разом, завжди тільки разом!

Сьогодні суспільство не без підстав стурбоване проблемою становлення, розвитку й збереження сім'ї. З цією метою проводяться семінари й дискусії на актуальні теми, консультації з формування навичок гармонійного спілкування між чоловіком та дружиною, батьками й дітьми, різними поколіннями родинного кола. Бесіди, семінари й практичні заняття відбуваються під керівництвом досвідчених психологів.

Англійські фахівці з університету Лідса впевнені, що регулярні туристичні походи й виїзди всією родиною на природу позитивно впливають на стосунки. Вчені дійшли такого висновку завдяки результатам проведеного ними опитування.

За підсумками опитування, 92% людей вважають, що сімейний відпочинок на природі сприяє зближенню членів сім'ї й поліпшує їхні взаємини. Аналіз анкет засвідчив, що найбільш міцними є родини, котрі обрали спільним хоббі туризм. Члени таких родин зізналися, що сварки в їхніх сім'ях трапляються вкрай рідко та, як правило, бувають дуже нетривалими. Природа заспокоює...

Експерти вважають, що членів родини зближає саме спільне перебування на природі, а тому неважливо, який це буде вид відпочинку: сімейний табір, пікнік, турпохід чи звичайна прогулянка. Щоб не ламати голову над тим, де провести відпустку, можна скористатися цим недорогим способом, адже не всім сьогодні доступні готелі на березі Середземного моря. Однак відносно велика кількість опитаних (8,32%) повідомила, що не може навіть уявити собі життя в наметі протягом декількох днів. Отож, плануючи відпочинок на природі, варто обирати той спосіб, який прийнятний для вас обох.

Батьки повинні прищеплювати дітям любов до природи. Формування в дітей відповідального ставлення до живої природи — складний і тривалий процес. Його результатом повинно бути не тільки оволодіння певними знаннями й уміннями, але й розвиток емоційної чуйності, вміння й бажання активно захищати, по-

ліпшувати, облагороджувати природне середовище.

Щоб дитина навчилася розуміти природу, бачити її красу, берегти її багатство, потрібно прищеплювати їй ці почуття з раннього дитинства — у той період, коли інтерес до навколишньої флори й фауни особливо гострий. Треба навчити дітей порівнювати, робити висновки. Великий педагог В. О. Сухомлинський точно підмітив: «Спостереження необхідні дитині так, як сонце, повітря й вода необхідні рослині, і для того, щоб дитина навчилася бачити в кульбабі сонечко на долоні, у білій березі — дівчину в сарафані, треба бувати на природі, зупинятися, придивлятися, щоб побачити».

З'явившись на цій землі, людина почула шепіт листя, пісню коника, дзюркіт весняного струмка, дзенькіт срібних дзвіночків, спів жайворонків у безкрайому небі, ласкавий плескіт води й урочисту тишу ночі... Почула і, затамувавши подих, слухає сотні й тисячі років цю чудову музику життя, створену Творцем. Сьогодні важливо навчитися милуватися й піклуватися про цей гарний, безмежний і живий світ природи, а найголовніше — разом подумати про те, як можна виховати в дітей почуття любові до світу природи.

За останні десятиліття світ значно змінився. Ні для кого не таємниця, що на Землі існують екологічні проблеми, які загрожують здоров'ю й життю людей: забруднення навколишнього середовища, скорочення площі лісів, зміна клімату, озонові діри. Світ дожив до свинини...

До цього всього влітаються і проблеми, пов'язані з життям людей: питання праці й відпочинку, здоров'я й харчування. Сьогодні багато в чому від нас самих залежить, яким буде наше фізичне й духовне здоров'я. Починати екологічне виховання доцільно з раннього дитинства, розвиваючи чуття краси природи, любов до неї, спрямованість на добре й прекрасне, що в ній закладене.

Дитинство — найсприятливіший період для розвитку всіх якостей особистості дитини. Коли вона піде до школи, матиме в душі паростки добра й зла, закладені в дитинстві. Вона розлучиться з вихователями, але при цьому назавжди залишиться з батьками. А ось коли дитина виросте, кого побачать постарілі батьки поруч із собою: добру й турботливу чи жорстоку й байдужу людину? Тож не будемо втрачати й цієї хвилини! Докладемо зусиль, щоб виростити добру, рішучу, працьовиту, справедливую людину для нашого суспільства. Недарма прислів'я говорить: «Умів дитя народити, зумій і навчити».

За допомогою природи дорослі мають можливість всебічно розвивати дитину, розширюючи її світогляд, пока-

зуючи різні взаємозв'язки, залучаючи дітей до спільної діяльності, даючи потужні доручення, спонукаючи дитину до співчуття, співпереживання, виховуючи бажання допомагати (поливати квіти, садити цибулю, протирати листя тощо). У природі людина навчається краси, добра, почуття міри, справедливості. Насамперед дитині потрібно вказувати на диво живої природи, давати можливість милуватися деревом і кущиком, кішкою й сорокою. Зустріч з природою повинна бути для дитини святом, яке ми, дорослі, повинні підготувати.

Скільки б ми не говорили дітям про дбайливе ставлення до природи, ми не досягнемо бажаного результату, поки не будемо виводити їх на природу й милуватися з ними неповторною красою фарб безкрайого неба, розмаїттям форм пелюсток, поки самі не будемо показувати приклад дбайливого ставлення до природи. Бог дає пораду батькам у Своїм Слові: «Але запитай хоч худобу — і навчить тебе, і птаство небесне — й тобі розповість. Або говори до землі — й вона вивчить тебе, і розкажуть тобі риби морські. Хто б із цього всього не пізнав, що Господня рука це вчинила?» (Йова 12:7-9).

Християнська письменниця Еллен Уайт висловлює цю ж думку: «Діти можуть краще познайомитися з Богом і в їхньому розумі закарбується найкраще, якщо вони будуть проводити частину часу просто неба, але не в грі, а гуляючи з батьками. Нехай їхній юний розум поєднується з Богом на прекрасній природі, нехай їхня увага буде спрямована на докази Його любові до людини, виявлені у творінні. Коли вони почнуть дивитися на красу, створену Богом на радість людині, то сприймуть Його як ніжнього, люблячого Батька. Ви можете спрямувати їхні думки на гарних птахів, що наповнюють повітря своїми мелодійними, радісними піснями, на зелену травичку, на досконалі квіти різноманітних відтінків, що мають неповторний аромат».

Так, це прогулянки й різноманітні спостереження, походи в ліс, на луки, у поле, до річки. Під час прогулянок спостерігайте за змінами в природі, збагачуючи дітей новими знаннями, які є основою свідомого ставлення до неї, а також розвивають у них почуття прекрасного. Ми повинні навчити дітей бачити красу всього живого, створеного Богом, цінувати її й прагнути в міру своїх можливостей захищати її (наприклад, у зимовий період підгодовувати птахів, навесні розвішувати шпаківні, восени збирати їжу для птахів і т.д.).

Будемо ж частиною самої природи, споглядаймо її, говоримо з її Творцем, беремо її й навчаймо цього дітей.

Меню для пікніка

Літня пора особливо приваблива для тих, хто полюбає виїжджати на природу й влаштовувати пікніки. Дійсно, що може бути кращим за приємну трапезу на свіжому повітрі? Найчастіше на відпочинку і апетит, і витрати енергії тільки зростають, тому бажано не просто підживитися, а поїсти не гірше, ніж удома. А, можливо, навіть і краще, тому що хочеться, щоб їжа була незвичайною, особливою.

Пропонуємо вам дві дуже оригінальні страви, які відповідають усім цим вимогам, і до того ж познайомлять нас із цікавими кулінарними традиціями народів світу. На щастя, секрет оригінальності і смаку найчастіше полягає зовсім не в якійсь складній технології, а в тому, як ми подамо вже відомі продукти.

Для приготування наших страв знадобиться тонкий вірменський лаваш, який можна купити в будь-якому магазині, де є вибір хлібної продукції, і який може перетворити звичні продукти на справжній витвір кулінарного мистецтва.

Хамос

- Квасоля — ½ склянки
- Горох — ½ склянки
- Лимон — ½ шт.
- Часник — 2-3 зубчики
- Сіль
- Помідори — 1 шт.
- Огірки — 1 шт.
- Лаваш тонкий
- Зелень

Відварені квасолу та горох нам'яти до консистенції паштету. Додати за смаком: сік лимону, часник і сіль. Свіжі помідори та огірки нарізати тонкими кружальцями. Лист тонкого лавашу скласти удвоє, намастити паштетом із бобових, потім викласти овочі та зелень. Закрутити щільно в рулет, нарізати невеликими шматочками.

Цей паштет можна зробити за допомогою блендера. Лимон має бути тут обов'язково, він надає особливого смаку. Різати овочі потрібно дуже тонко, щоб лаваш можна було легко згорнути. При бажанні можна класти більше зелені, наприклад, петрушку. Ця страва — гарний варіант для дітей. Як правило, діти не дуже полюбають бобові у звичному вигляді, наприклад, як горохове пюре, а тут все буде подано дуже оригінально. Скажімо, я зазвичай даю кожному членові сім'ї лист лавашу, ставлю на вибір овочі та зелень, і кожен сам загортає в нього для себе те, що і як йому подобається.

Мудрість

● *Если мы познаем любовь Христову, у нас появится любовь к гибнущим людям.*

● *Если нам кто-то мешает, может быть, мы можем ему чем-то помочь?*

● *Когда мы переполнены гордыней, места для мудрости в нас не остается.*

Чорниця

Чорниця — відома цілюща рослина, яка має омолоджувальні та очисні властивості та містить маловивчені на даний момент речовини, що сприяють лікуванню новоутворень. У зв'язку з цим французькі учені почали застосовувати листя чорниці як профілактичний та лікувальний засіб в онкології.

Листя чорниці допомагають при діабеті, знижуючи рівень цукру в крові; мають антибактеріальні та протиглисті властивості.

Засіб, рекомендований дітям молодшого і навіть грудного віку при будь-яких видах діареї: листя чорниці (або плоди) — 20 г, шавлія — 20 г. Суміш залити 1 склянкою окропу, варити 5 хв., процідити через густе сито. При діареї пити по півсклянки кожні 2 години, грудним дітям — кожні 2 години по 1-2 ч. л.

Ягоди чорниці мають властивість пригнічувати розвиток хвороботворних мікробів (наприклад, збудників дизентерії, тифу, стафілокової інфекції), знищують бактерії, стійкі до антибіотиків, зв'язують бактеріальні токсини та вбивають гнильні бактерії. Уживання чорниці в достатній кількості справляє корисну дію на травний тракт, усуває шкідливі продукти розпаду, а разом з цим — сморід калових мас.

Плоди рослини сприяють знищенню кишкових глистів. Професор Гротт рекомендує позбуватися глистів (особливо гостриків) у дітей у домашніх умовах за допомогою чорниці. Університетська клініка в Гельсінкі опублікувала результати знищення глистів у дітей, яким три дні поспіль давали лише чорницю у вигляді свіжих ягід з молоком, киселів, компотів, соку з водою. Через 24 години разом з калом виходила велика кількість гостриків. Через декілька місяців аналіз калу цих дітей підтвердив відсутність будь-яких глистів.

Сушена чорниця повинна бути в аптечці кожної сім'ї.

Примітка: Слід пам'ятати: 1) цілі ягоди чорниці регулюють стул, але сам сік чи проціджений відвар кріплять, тому їх уживають проти поносів; 2) ягоди потрібно збирати якомога далі від шосейних доріг. Останні лабораторні дослідження показали, що чорниця, зібрана навіть на відстані 25 км від міста, містить таку кількість свинцю, яка значно перевищує допустимі норми.

Цікаві факти зі світу тварин

● Найміцніші щелепи в алігатора. Вони здатні розвивати зусилля близько тонни, що не під силу ні леву, ні акулі, ні гієні.

● Рекордсмен серед дятлів за частотою ударів дзьобу у стовбур дерева — один з каліфорнійських дятлів. Він б'є в дерево з частотою до 28 ударів на секунду, його дріб нагадує радше стрільбу з кулемета.

● За швидкістю пересування у воді серед птахів немає рівних пінгвінам. Направленими навскіс униз гребками сильних ластоподібних крил пінгвіни спрямовують уперед своє обтічне тіло і, пливучи по-дельфінячому, досягають швидкості підводного руху до 36 кілометрів на годину і більше.

● Найкрупнішою з риб, яку було впіймано на вудочку, є велика біла акула довжиною 5,13 м і

вагою — 1208 кг. Її впіймали біля південного узбережжя Австралії в 1959 році.

● У стані спокою серце колібрі б'ється з частотою 500 ударів на хвилину, а під час фізичної активності (польоту) 1200 і більше. Колібрі вміє літати не тільки вперед, але й назад, а також убік і хвостом уперед. Максимальна тривалість життя колібрі 9 років.

● Мураха може вижити протягом двох тижнів під водою.

● Язик синього кита важить більше, ніж дорослий слон.

● Розташування очей віслюка дозволяє йому завжди бачити всі чотири ноги.

● Щоб зробити кілограм меду, бджола повинна облетіти 2 млн. квітів.

● Усі полярні ведмеді — шульги.

● Око страуса більше, ніж його мозок.

Християнський радіотелецентр «ГОЛОС НАДІЇ»

Слухайте нас на Першій програмі
Українського радіо:

Субота 17:30 — 17:45
Неділя 08:55 — 09:00

Другій програмі Українського радіо
«Промінь» (FM 105):

Понеділок 11:55 — 12:00
Вівторок 18:15 — 18:30

04071 Київ-71, а/с 36,
«Голос Надії»

«Велика боротьба» - бестселер сучасності.

Книга для того, хто бажає знати своє минуле та з упевненістю дивитися в майбутнє.

Щомісячна газета «Вічний Скарб»

Видавець — християнське видавництво «Джерело життя»

Відповідальний за випуск: директор видавництва

«Джерело життя» Василь Джулай

Головний редактор видавництва: Лариса Качмар

Відповідальний редактор: Євген Кучерявенко

Над номером працювали: Яна Хорошун

Богословська експертиза: докторант богослів'я Ігор Корешук

Відповідальна за друк: Тамара Грицюк

Коректори: Ганна Борисовська, Інна Джердж

Дизайн та верстка: Юлія Смаль

Наклад: 100 000 прим.

Адреса: 04071, м. Київ, вул. Лук'янівська, 9/10-А

e-mail: dzherelo@ukr.net; тел.: (044) 428-84-38

Якщо Ви бажаєте пожертвувати кошти на розвиток газети, то можете це зробити через банк.

Наші реквізити:

Ідентифікаційний код:

ЄДРПОУ 19350731

Адреса: 04071, м. Київ,

вул. Лук'янівська, 9/10А

Рахунок: 26006149457

МФО 380805

Найменування банку

«РАЙФФАЙЗЕН БАНК АВАЛЬ» у м. Києві

Редакція залишає за собою право друкувати матеріали в дискусійному порядку, не поділяючи поглядів автора, а також право редагувати і скорочувати тексти.

Рукописи не рецензуються і не повертаються. Оголошення, реклама та листи дописувачів друкуються мовою оригіналу. Листування ведеться лише на сторінках газети. Відповідальність за зміст статей несе автор.

Свідectво про державну реєстрацію

Серія KB №8176 від 03.12.2003

